

LA POLÍTICA SANITÀRIA DE CIU, A LA U.V.I.

Número 37, maig de 1997

Portaveu dels Socialistes de Catalunya

Endavant

Joaquim Nadal:

“ Cal un canvi polític
a Catalunya ”

Campaña explicativa
del primer año de
gobierno PP-CiU

PER POCS ANYS !

PSC
PLENS DE RAO

SUMARI

ACTUALITAT	3	Reforma laboral, un pacto por el empleo <i>Miguel A. Escobar</i>
ENTREVISTA	4-5	Joaquim Nadal: "Construirem Catalunya des de la proximitat i la sensibilitat dels problemes quotidians"
DOCUMENTS	6	Declaració dels Socialistes de Catalunya sobre la llengua
ACTUALITAT	7	Quinta conferencia nacional del Colectivo Crisol <i>Vicenç Badenes</i>
OPINIÓ	8-9	Un congreso para avanzar <i>Josep M. Sala</i> El papel del socialismo en el siglo XXI <i>Manuel Chaves</i>
ACTUALITAT	10	Primer aniversari de la Conferència Euromediterrània
CONGRÉS I SENAT	11	La Llei de ports fa aigües <i>Xavier Sabaté</i>
PARLAMENT	12-13	Pujol té por de l'alternativa progressista per a Catalunya
MÓN LOCAL	14-15	El Baix Llobregat tindrà un Parc Agrari gràcies als socialistes
SANITAT	16-17	La política sanitària de CiU, a la U.V.I.
INTERNACIONAL	18	La paz para Oriente Próximo, en ruinas <i>Francesc Lausín</i>
COMUNICACIÓ	19-20	Conferència Nacional de Medios de Comunicación
CULTURA I OCI	21	
ENTREVISTA	22-23	Albert Boadella: "José M. Aznar no dona més que per fer un esquetx"

MAIG 1997
NÚMERO 37

Endavant

És una publicació mensual d'actualitat política

Edita: Secretaria d'Anàlisi i Imatge del PSC (PSC-PSOE)

Director: Antoni Poveda

Consell Editorial i Redacció: Vicenç Badenes, Miguel Ángel Escobar, Arseni Gibert, Xavier Guitart, Miquel Iceta, Francesc Lausín, Francesca Martín, Jordi Menéndez, Jordi Navarro, Jordi Nicolás, Jaume Sobrequés, Anna Terrón, Jordi Williams

Coordinador: César Romero

Producció: Jordi Serra

Impressió: Litografies Rosés

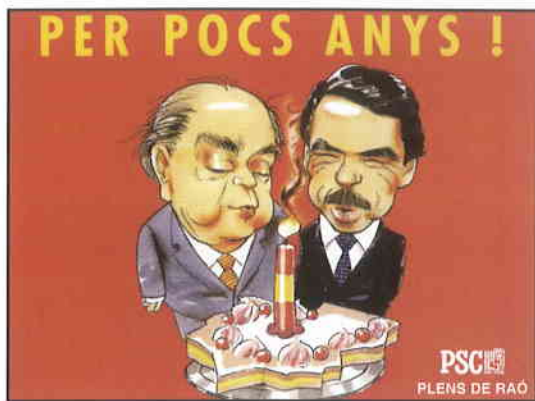
Dipòsit Legal: D.L.B. 37.364-1987

Redacció: Carrer Nicaragua, 75-77, Barcelona

Telèfon 321 01 00 - Fax 410 85 70

**Un año de coalición PP-CiU:
Per pocs anys!**

Con el lema "Per pocs anys" la Comisión Ejecutiva ha puesto en marcha una campaña de movilización de todo el partido para explicar a la sociedad nuestras críticas al gobierno conservador del PP y al apoyo de CiU que lo hace posible. Se desarrollará durante los meses de mayo y junio, y consistirá en numerosos actos públicos con la presencia de nuestros diputados y senadores en las principales poblaciones catalanas, un acto central en el cine Coliseum de Barcelona el domingo 11 de

mayo a las 12 horas -con la participación de Narcís Serra, Joaquim Nadal y Pasqual Maragall- y el apoyo publicitario de carteles, dípticos, pegatinas y vallas. Los objetivos de esta campaña son obvios: evidenciar nuestro trabajo de oposición al gobierno del PP, poner de manifiesto la complicidad de CiU, e informar a nuestros electores y electoras y a la ciudadanía en general. Pondrá de manifiesto que, por desgracia, está pasando aquello que denunciamos en la campaña electoral: el PP es un gobierno de derechas (baja los impuestos a los sec-

tores más favorecidos y para compensar reduce gastos de protección social, inversiones públicas y becas), es un gobierno incompetente (Cuba, descenso de los ingresos, incremento del déficit), es un gobierno que busca más mandar que gobernar, un gobierno intolerante, un gobierno que en vez de gobernar ejerce la oposición de la oposición, un gobierno que sólo busca beneficiar a sus amigos por la vía del peor de los intervencionismos (plataforma digital). Un gobierno, también, que abusa del poder

(nombramiento del director de RTVE, vacunaciones en coche oficial, utilización del Fiscal General del Estado, nombramiento del Fiscal Jefe de la Audiencia Nacional...), un gobierno, en definitiva, encabezado por una persona que no da la talla, fuerte con los débiles y débil con los fuertes, intervencionista en el sector privado y despreocupado por los servicios públicos. Esta campaña será un factor que ayude a dinamizar el espacio socialista en Catalunya en una etapa política crucial para nosotros. Argumentos no faltan.

Entrega de los premios Primero de Mayo

El recinto ferial de Cornellà acogió la noche del pasado 30 de abril al millar de personas que asistieron al acto de entrega de los premios Primero de Mayo, otorgados por las fundaciones Rafael Campalans (PSC) y Josep Comaposada (UGT), que desde hace diez años galardonan el trabajo de personas y entidades en la defensa de los valores de la izquierda.

En esta ocasión los premios entregados recayeron sobre el eurodiputado José María Mendiluce, el filósofo francés André Gorz, el Centre d'Estudis de l'Hospitalet, la cooperativa Drepera y el veterano sindicalista Gabriel Cerdà. Mendiluce recibió el premio a la convivencia, principalmente por su trabajo en relación con el conflicto de la antigua Yugoslavia. El acto, que tuvo una cena previa a la ceremonia de entrega de premios, contó con la presencia de numerosos dirigentes políticos y sindicales. En los parlamentos, Isidre Molas, presidente de la Fundació Rafael Campalans y del Consell Nacional del PSC, defendió el papel de la izquierda en la promoción de la igualdad social.

REFORMA LABORAL: UN PACTO POR EL EMPLEO

A CiU no le gusta el acuerdo de los agentes sociales

Sindicatos y patronal han llegado finalmente a un acuerdo para reformar algunos aspectos de las relaciones laborales con el objeto de crear las condiciones necesarias para un crecimiento del empleo en nuestro país. Los socialistas, como los sindicatos, valoramos positivamente este pacto, que va en la línea de las actuaciones de los gobiernos socialistas, pero no así CiU, que intenta deslegitimarlo con el único objetivo de precarizar el mercado laboral.

Los sindicatos y las organizaciones empresariales han llegado a un acuerdo para la reforma laboral. Un pacto que comporta sacrificios y beneficios por ambas partes. Un acuerdo que supondrá dar estabilidad a los puestos de trabajo a cambio de rebajar el coste del despido. Estas son, a grandes rasgos, las principales características con que nace la reforma. Los objetivos quedan claros: la estabilidad laboral, la clarificación de las causas objetivas del despido y la potenciación de la negociación colectiva. Ésta es una reforma que los socialistas apoyamos plenamente ya que expresa la madurez y la responsabilidad de los agentes sociales, que han asumido el protagonismo que supone dar soluciones a uno de los principales problemas de nuestro país: el paro. Pero, también, porque implica profundizar en los retos que se plantearon en la reforma laboral de 1994.

En Catalunya, los sindicatos han mostrado su satisfacción por el acuerdo. La Unión General de Trabajadores considera que éste es un pacto histórico. Un intento serio y maduro para afrontar las soluciones necesarias que crearán las condiciones para resolver el problema del paro. Para Josep Maria Álvarez, secretario general de UGT Catalunya, "este acuerdo tiene la virtud de dar estabilidad al empleo, racionalizar las modalidades contractuales y su uso por parte de los empresarios, crea un nuevo contrato indefinido y amplía las competencias de la negociación colectiva". El secretario general de la Comisión

► Joan Coscubiela, secretario general de CC.OO-Catalunya y J. M. Alvarez, secretario general de UGT-Catalunya

Obrera Nacional de Catalunya, Joan Coscubiela, también ha valorado este acuerdo entre los agentes sociales como un "avance importante que favorecerá la creación de trabajo estable y de calidad, fortalecerá la negociación colectiva, que se extenderá a 800.000 trabajadores y trabajadoras que no tienen convenio en la actualidad, y, sobre todo, no implicará un retroceso en los derechos de los que ya están contratados indefinidamente".

Esta reforma tiene otro efecto importante, deslegitima de manera clara las propuestas que CiU puso sobre la mesa a través del Conseller de Treball, Ignasi Farreras. El acuerdo entre sindicatos y patronal se desentiende de la

doble escala salarial y fomenta la inserción laboral de los colectivos menos favorecidos.

Es por ello que CiU pretende cuestionar la reforma laboral bombardeándola a través de las organizaciones empresariales SEFES y Fomento del Trabajo. Intentando introducir modificaciones durante el trámite parlamentario y acusando al pacto de centralista y anti-autonómico.

Las bases, pues, están sentadas. Ahora más que nunca, el esfuerzo de los sindicatos en pactar esta reforma se ha de ver correspondido por los empresarios e inversores, que son en realidad los responsables de crear puestos de trabajo y riqueza.

Miguel A. Escobar

Joaquim Nadal, president del Grup Socialista al Parlament

“ Construïrem Catalunya des de la proximitat i la sensibilitat dels problemes quotidians. ”

Alcalde de Girona des de les primeres eleccions democràtiques, expresident de la Federació de Municipis de Catalunya i candidat del PSC a les darreres autonòmiques, en Quim Nadal és un observador privilegiat per parlar de l'esgotament del govern conservador de la Generalitat i de les possibilitats de l'alternativa progressista per a Catalunya.

Moltíssima gent coincideix en el fet

que Jordi Pujol apareix nerviós, desconcertat, neguitós. Abans dominava absolutament l'escenari polític, i això sembla que canvia. És així? Quins són els motius d'aquest canvi?

Hi ha clarament símptomes de final d'etapa. No hi ha iniciatives polítiques, hi ha col.lapse financer de la Generalitat. Es paga tard i malament i ha entrat en crisi la política de les subvencions. En aquest context, l'aliança CiU-PP a Catalunya i a les Corts Generals provoca una situació curiosa: Pujol està incòmode, però Pujol necessita i busca aquest acord. Com que el balanç és pobre, com que l'autogovern no avança, com que Catalunya viu un bon moment econòmic però un mal moment polític, un govern que no governa és el pitjor escenari per a tirar endavant el nostre "fet diferencial" i donar-li contingut polític.

Com veus les relacions entre CDC i UDC?

Malament, tenses, tibants, de matèria de conveniència en crisi, de desbandada abans del desastre. La crisi d'aquestes relacions alimenta el procés més ràpid de descomposició de la majoria des de 1980.

Quin serà el paper d'IC i d'ERC en la contrucció de l'alternativa de progrés?

Pel que fa a IC i ERC crec que s'ha de diferenciar. IC ha optat clarament per marcar distàncies d'IU i crear les condicions per a un treball conjunt i de col.laboració amb els socialistes.

“ Hi ha símptomes de final d'etapa al govern de la Generalitat ”

Dependrà de l'evolució d'aquesta col.laboració que hi hagi plenes condicions per a acords postelectorals i per a un treball previ coordinat. Quant a ERC, mantenen en funció del seu espai polític una major ambigüitat i proximitat respecte a CiU. S'hauran d'aclarir. Però les eleccions no semblen guanyades, no? Què cal fer per guanyar-les?

Efectivament, aquesta és una assignatura pendent que requereix molta atenció, un gran esforç i una prioritització absoluta. Cal ser realistes i des del realisme generar un clima favorable a la necessitat imperiosa d'un canvi. Hem de crear les condicions perquè la voluntat de canvi sigui un clam al carrer, tingui una resposta massiva. Cal engrescar, il.lusionar, generar una nova esperança. Fer com Blair a la Gran Bretanya. Quin ha de ser el teu paper en el procés?

Construir l'alternativa, exercir-la, demostrar vocació de govern, liderar una oposició contundent i constructora alhora.

I d'en Pasqual?

En Pasqual ha de posar tot el seu capital polític a disposició d'aquesta alternativa, ha de fer un relleu exemplar a

Barcelona i ha d'aportar tota la seva imaginació i la seva capacitat d'anàlisi al projecte.

Quan convé que elegim candidat?

Crec que d'ací a un any hauríem d'estar en condicions d'iniciar el procés que ens doni temps suficient i capacitat d'aglutinar programa i equip en la recta final cap a la victòria.

“ Maragall ha de posar el seu capital polític al servei de l'alternativa progressista ”

Narcís Serra ha subratllat el fet que el nostre candidat serà un gran alcalde, és casual o respon a una lògica profunda?

Respon a un perfil bàsic del socialisme català: Catalunya construïda des de baix, poble a poble, des de la proximitat i la sensibilitat pels problemes quotidians, des de la catalanitat exercida i practicada amb fets, des del compromís amb el benestar social, la qualitat de vida, la cohesió i la igualtat. Tenim tants bons alcaldes que tenim molts candidats!

Quins han de ser els eixos d'un projecte alternatiu? Els tenim prou afinats?

Mai no es tenen prou afinats. Ens cal trobar el punt dolç de connexió amb els sectors més amplis possibles de la societat catalana. El eixos bàsics passen per aprofundir l'autogovern, reformar l'Administració, sanejar les finances, ordenar el territori, col.laborar amb els ajuntaments i situar les prioritats en el terreny de les preocupacions dels ciutadans: ensenyament, sanitat, qualitat de vida, etc.

A part dels continguts programàtics concrets, no creus que hauríem de parlar d'un canvi molt profund en les formes de fer política?

Cal un canvi polític, un canvi ètic i un canvi estètic. És en el terreny de les actituds, dels comportaments i de les sensibilitats que es pot tornar la política al terreny de les preocupacions reals i quotidianes dels ciutadans.

Un altre element que serà central en la propera campanya autonòmica és el

que podríem anomenar projecte nacional, com aprofundir en l'autogovern, quines relacions volem amb la resta d'Espanya, quina Espanya volem construir?

Hem d'avançar cap al federalisme diferencial. Els socialistes hem afirmat i proclamat el caràcter plural i divers, plurinacional i pluricultural d'Espanya. Aquesta és l'Espanya que volem. Però cal aclarir bé l'encaix, les relacions, el model d'articulació, cal que les potencialitats de la Catalunya autònoma es puguin desenvolupar amb plenitud a favor d'una societat plural i d'una societat més i més igualitària.

Ningú no recorda una relliscada tan important de Jordi Pujol com l'enrenou al voltant de la llengua. Tu, que ets el membre socialista de la Ponència, com ho veus?

El manifest que els socialistes hem difós amb motiu de Sant Jordi em sembla una síntesi exemplar de les nostres posicions. El govern de CiU és el responsable d'haver creat una dualització innecessària de la societat catalana. No es pot dividir la societat entre els que estan a favor i els que estan en contra de la llengua catalana. Tots estem a favor de l'impuls, el foment, la difusió, la promoció i l'aprenentatge de la llengua

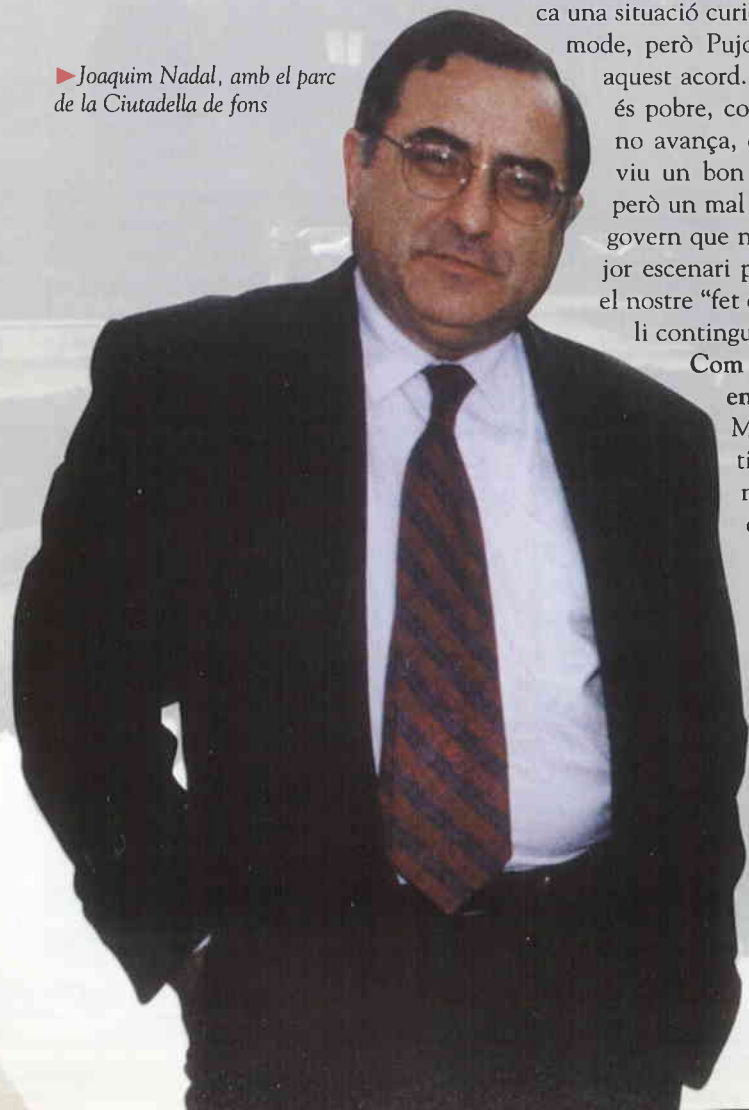
catalana, absolutament a favor. Això no és patrimoni de ningú. Per això calen sobretot més diners i una clara voluntat política. Tot el que no sigui això és mera propaganda i cortines de fum.

“ Hem d'avançar cap al federalisme diferencial, aquesta és l'Espanya que volem ”

Un dels principals problemes al que els socialistes ens enfrontem a les eleccions autonòmiques és l'alt nivell d'abstenció de l'electorat socialista tradicional, com creus que caldria acarar aquest problema?

Simplement situant la política autonòmica més i més a prop de la política real. Trencant la impressió que hi ha dues Catalunyes, denunciant la maniqueïtzació de la societat catalana, treballant per una Catalunya oberta i plural, implicant-nos tots en una proposta que engresqui tothom per al canvi i per a la superació del nacionalisme conservador.

► Joaquim Nadal, amb el parc de la Ciutadella de fons

■ La proposta per modificar l'actual llei del català l'ençada per Jordi Pujol sense tenir un previ consens de les forces polítiques ha creat un clima de gran crispació en la societat catalana, i una divisió fins i tot entre els membres del govern i del grup parlamentari de CiU, així com entre les entitats culturals, empresaris, bisbes i treballadors. Molts

creuen que l'embolic creat per Pujol el que pretén és evitar que a Catalunya es parli del pacte PP-CiU.

Davant d'aquesta situació, l'executiva del PSC ha fet una declaració, la qual recull la voluntat de la majoria dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya i que a continuació reproduïm.

Declaració dels Socialistes de Catalunya: Impulsar la llengua, enfortir la convivència

Catalunya té una llengua pròpia, el català, i molts ciutadans i ciutadanes de Catalunya tenen com a pròpia la llengua castellana, oficials totes dues.

Per a nosaltres el fet de viure en un país en què l'ús de les dues llengües és un factor de riquesa cultural, i no de divisió o d'enfrontament, és un motiu d'orgull i també un senyal d'identitat.

Per això ens refermem avui en la necessitat de preservar aquest patrimoni col·lectiu. Com ho hem fet sempre. Com ho varem fer en aprovar la Constitució espanyola al 1978 i l'Estatut d'Autonomia de Catalunya al 1980. Com ho varem fer en aprovar la Llei de Normalització Lingüística al 1983.

Sempre ens ha mogut l'objectiu fonamental d'impulsar l'ús de la llengua catalana, sempre ens ha mogut la voluntat de respectar el dret de tothom a utilitzar la llengua que vulgui.

Per això varem evitar la creació d'una doble xarxa escolar. Fent possible que

que no van tenir l'oportunitat d'aprendre el català a casa o a l'escola, poguessin fer-ho amb les màximes facilitats. Per això insistim en la necessitat que el Govern de la Generalitat apliqui amb eficàcia polítiques concretes d'acord amb les actuals lleis. Per això insistim i insistirem que aquest esforç és encara insuficient i que caldrà prosseguir-lo amb tenacitat. Estem tots i totes d'acord en impulsar l'ús del català, la llengua pròpia de Catalunya, la llengua perseguida per la dictadura; una llengua que, pel fet de tenir un àmbit lingüístic més reduït que el castellà, necessita un suport especial per sobreviure en un context mediàtic i cultural amb un clar predomini del castellà i fins i tot de l'anglès com a llengua vehicular universal.

Per això hem assenyalat sempre l'especial obligació de les administracions en l'impuls a la llengua catalana. De la mateixa manera que hem declarat sempre que la utilització d'una o altra llengua

és un dret individual irrenunciable. Per això hem demanat a les empreses, als treballadors i a les treballadores de les administracions públiques, i, en general, a les persones que atenen el públic, un especial esforç per entendre les persones que s'hi adrecen sigui quina sigui la llengua que utilitzin. Tothom ha de poder expressar-se en la llengua que prefereixi i cal evitar el risc que ningú no pugui ser obligat a parlar en una llengua determinada. De la mateixa manera que cal garantir que la documentació escrita sigui redactada en la llengua triada pel client o usuari.

Avui ens refermem en seguir aquest camí: el de l'impuls del català, el del respecte als drets de les persones a utilitzar la llengua que vulguin; el camí de la diversitat, de la tolerància i la convivència; el camí de la unitat civil, la unitat que ens fa forts i ens assegura l'esdevenidor com a poble.

Per això, en aquesta Diada de Sant Jordi de 1997, volem renovar el nostre compromís d'enfortir la unitat dels ciutadans i de les ciutadanes de Catalunya, en defensa de la llengua pròpia del nostre país, en defensa del dret de tothom a utilitzar la llengua que vulgui, **PERQUÈ SOM I VOLEM SER UN SOL POBLE.**

► Comissió Executiva del Partit dels Socialistes de Catalunya

tots els nens i nenes aprenguin les dues llengües. I que quan els nois i noies acaben la seva vida escolar dominin el català i el castellà. Per això hem reclamat que les administracions proporcionin l'ajut necessari per tal que les persones

V Conferencia Nacional del Colectivo Crisol La diversidad lingüística, un patrimonio de Catalunya

■ En plena polémica por el patinazo político de CiU al tratar de imponer sus criterios para una reforma de la ley del catalán, el Colectivo Crisol -que integra a un buen número de las casas regionales de Catalunya- aportó serenidad y voluntad de consenso a un debate que algunos intentan manipular: el proyecto socialista es respetuoso con la diversidad lin-

güística de Catalunya, un patrimonio que no sólo no divide a la sociedad sino que la enriquece. Dos propuestas nacieron con fuerza de la conferencia, abrir Crisol a todos los ámbitos culturales "sea cual sea su origen" y pedir a la Generalitat que transfiera a los ayuntamientos los centros cívicos y los hoteles de entidades.

Catalunya es una nación con un solo pueblo, una sola cultura y dos lenguas", de esta manera, clara y rotunda, se pronunció el primer secretario del Partit dels Socialistes de Catalunya, **Narcís Serra**, en el inicio de la quinta Conferencia Nacional del Colectivo Crisol, celebrada el pasado 19 de abril en el Centro Cultural Joan García-Nieto de Cornellà.

La celebración de esta conferencia, en un momento de especial polémica y cuando la comisión parlamentaria encargada de abordar la reforma de la ley del catalán se encontraba en pleno debate, ha servido también para proyectar al conjunto de ciudadanas y ciudadanos de Catalunya una propuesta política del socialismo catalán que permite superar el momento de impás en el que se encontraba el debate. "Ningún ciudadano debe sentir cohibida su libertad de expresión por utilizar una lengua u otra", afirmó **Narcís Serra**. "Se trata de continuar de seguir trabajando en la necesaria nacionalización de Catalunya, desde un proyecto progresista respetuoso con la diversidad".

También **Josep Maria Sala** y **José Montilla**, que acompañaban a **Narcís Serra** en la apertura de los debates de la conferencia, terciaron en la polémica. Fue **Josep Maria**

Sala quien, en una intervención breve y contundente, señaló el peligro que representa la voluntad uniformadora del nacionalismo conservador de CiU: "Catalunya no puede renunciar al patrimonio cultural que significa su diversidad lingüística". El debate de esta quinta conferencia dio como resultado una resolución política que aporta importantes elementos de avance

en la definición de nuevos proyectos en el ámbito de la cultura popular y tradicional. Para ello, el Colectivo Crisol se propone incorporar en su seno a todas aquellas personas que trabajan en este ámbito, "sea cual sea su origen". Los miembros de Crisol, destacan el hecho de que no se trata tanto de proteger la pureza cultural, sino de reforzar y potenciar los puntos de encuentro de las diversas expresiones culturales que conviven en Catalunya. De esta manera "se enriquecen mutuamente", según la resolución aprobada.

Este colectivo ha constatado, a través de su constante relación y colaboración con entidades del ámbito de la cultura popular y tradicional, la existencia de una clara dicotomía cultural en Catalunya. "La cultura oficial promovida y mantenida por el Govern de la Generalitat, poco o nada tiene que ver -señala el docu-

mento final de la conferencia- con la cultura expresada, factible y deseada, por la inmensa mayoría de la ciudadanía de Catalunya".

Cati Carreras, reelegida coordinadora del Colectivo y **Francisco Hidalgo**, nuevo delegado de esta sectorial en el Consell Nacional, señalaron que en esta nueva etapa, Crisol se propone entre otras iniciativas, "apoyar y potenciar la confederación de entidades culturales y regionales de

Catalunya". La elaboración de una proposición no de ley en el Parlament, para conseguir que la Generalitat transfiera la titularidad de los centros cívicos y de los hoteles de entidades a los ayuntamientos, va a ser también, una de sus primeras actuaciones tras esta conferencia.

► Mesa de clausura de la conferencia, de izquierda a derecha Cati Carreras, José Montilla, Josep Maria Sala y Manolo Pérez.

El XXXIV Congreso Federal del PSOE se acerca y, con este motivo, hemos querido recoger las opiniones del secretario de acción política y electoral del PSC, Josep Maria Sala, y del presidente de la Junta de Andalucía, Manuel Chaves, sobre una cita de gran trascendencia para el futuro del socialismo español.

► Josep Maria Sala

Un Congreso para avanzar

El 34 Congreso Federal del PSOE debe ser un gran instrumento de avance para el proyecto socialista. De sus debates, resoluciones y decisiones políticas dependerá en gran medida el futuro de nuestro proyecto político, de nuestra capacidad de defender los intereses de los ciudadanos y ciudadanas progresistas de nuestro país y de defender los intereses generales.

El texto de la ponencia marco adelanta ya los contenidos de los debates del Congreso. El capítulo I proporciona una interpretación de los cambios económicos, sociales, políticos y culturales que se aceleran en este fin de siglo y nos preparan un siglo XXI bien distinto al anterior. En este capítulo se apunta también cuál ha de ser la actitud de los socialistas para conseguir que estos cambios no conduzcan hacia una sociedad más fragmentada, sino que sirvan para construir una nueva sociedad cada vez más acorde con nuestros valores. El capítulo II se ocupa de la construcción europea como pieza clave de nuestro proyecto de progreso. El capítulo III habla de las reformas que deben poner la economía al servicio del empleo y del bienestar social. El capítulo IV se centra en la reflexión sobre las reformas políticas e institucionales que aproximen la política a los ciudadanos, impulsen a los poderes locales, encaucen el desarrollo autonómico, prevengan los problemas planteados por grupos de poder no democráticos, y persigan la resolución de los problemas de funcionamiento de la justicia y su control democrático. El capítulo V reflexiona sobre el modelo de partido y, entre otras cuestiones, abre vías para la participación de los simpatizantes, el desarrollo de las estructuras sectoriales o temáticas del PSOE y un sistema de primarias para elegir candidatos.

Las enmiendas presentadas enriquecerán sin duda el contenido de la ponencia y aseguran un debate vivo conectado a las preocupaciones de los ciudadanos. Y es este último aspecto el que conviene resaltar. Porque no debemos perder de vista que el objetivo central del Congreso es el de presentar a la sociedad la realidad de un proyecto político renovado, unido, que propone reformas para resolver los problemas concretos de los ciudadanos, y que ejerce de oposición y alternativa al gobierno conservador.

Pero las labores del Congreso no se agotan en los debates. Debemos tomar también decisiones de futuro en lo que se refiere a los órganos de dirección del partido. Ahí también debe demostrarse nuestra capacidad de renovación. La nueva Comisión Ejecutiva Federal ha de garantizar el impulso de la acción política y electoral de los socialistas, la mejora de nuestra conexión con la sociedad, el fortalecimiento organizativo tanto territorial como sectorial o temático y, en general, garantizar una mayor iniciativa política y presencia social de los socialistas. Siendo conveniente reducir el tamaño de la Comisión Ejecutiva, no debemos olvidar que debe ser, hoy más que nunca, el motor para que el proyecto socialista sea verdaderamente un proyecto nacional, integrador de los hechos diferenciales y conectado a nuestras experiencias de gobierno autonómico. Si acertamos en este conjunto de debates, resoluciones y decisiones, habremos garantizado que el 34 Congreso Federal constituya un salto adelante en nuestro proyecto. Y eso y no otra cosa esperan de los delegados al Congreso, los militantes socialistas, nuestros simpatizantes, nuestros votantes y todos los ciudadanos progresistas de España.

“El objetivo central es el de presentar a la sociedad la realidad de un proyecto político renovado, unido, que propone reformas para resolver los problemas concretos de los ciudadanos”

► Manuel Chaves

El papel del socialismo en el siglo XXI

“El gran reto del Congreso será sentar las bases de un programa socialista capaz de ilusionar de nuevo a los ciudadanos”

Los delegados al XXXIV Congreso Federal del PSOE deben soportar sobre sus hombros la responsabilidad de estar cimentando el socialismo del siglo XXI. Es una etapa crucial de nuestra historia, en la que un mundo cada vez más complejo nos desafía y millones de ciudadanos nos piden respuestas. Decía Willy Brandt que “cada época requiere su propia respuesta” y creo que pocas veces esta frase ha sido tan exigente como ahora. En pocos años, desde la caída del muro de Berlín, el mundo se ha deslizado a velocidad de vértigo por la pendiente resbaladiza del pensamiento neoliberal, sedicentemente único y empeñado en

destapar las vergüenzas del Estado del Bienestar, cuando no de poner en entredicho sus propios fundamentos. El discurso de la izquierda ha envejecido, acosado por la mundialización/globalización, por el empuje supuestamente doctrinal del nuevo catecismo del mercado y, admitámoslo, por cierta falta de reflejos para ofrecer alternativas por parte de quienes seguimos creyendo, ahora más que nunca, en el socialismo en libertad. El gran reto de este Congreso Federal ordinario del PSOE, el último en el siglo que declina, debe, por tanto, centrarse en renovar ideas, refrescar (actualizar) el discurso de la izquierda y sentar las bases de un programa socialista capaz de ilusionar de nuevo a los ciudadanos y, sobre todo, de demostrarles la “utilidad” política de nuestro pensamiento alternativo.

¿Qué debemos debatir, pues? Por citar sólo algunas cuestiones básicas: un nuevo paradigma que nos ayude a redefinir el alcance (los límites) y los condicionantes del futuro Estado del bienestar y de sus políticas sociales, para asegurar el uno y las otras; un nuevo esquema en las relaciones industriales que contemple el reparto del trabajo como una de las soluciones para paliar el problema del desempleo; un rediseño del Estado que configure y consolide, por consenso político y social, el papel de las comunidades autónomas y de los ayuntamientos (pacto local), con sus correspondientes marcos financieros; etcétera. Este XXXIV Congreso debe asumir, sin rasgarse las vestiduras, que el mundo nos exige cambios: de conceptos, de viejos estereotipos y también de personas. Asumimos todo nuestro legado, pero hemos de aceptar nuestra legitimidad

para “jubilar” aquella parte que ha sido arrastrada por el viento de la historia. Aceptamos la realidad del mercado pero lo condicionamos al imperio de la democracia; compartimos las virtudes de la competitividad, la eficacia y la eficiencia, pero si garantizan la cohesión social de los pueblos y no ahondan en las disparidades regionales; admitimos que se relativice la dimensión y la actividad del sector público (con los ajustes necesarios y controles permanentes), si no es para que unos pocos se lo apropien en nombre de la “racionalidad” económica; reconocemos el valor de la iniciativa privada, del mérito y del esfuerzo individual, que deben ser recompensados, sin que ello implique ni abone fenómenos y casos de exclusión social; trabajamos por la Unión Económica y Monetaria (UEM) de Europa, pero seremos coherentes al exigir también la convergencia real y no sólo nominal de nuestras economías.

En esta civilización, amenazada por la globalización cultural, que trata de uniformar, borrándolas, nuestras señas de identidad, y por las nuevas tecnologías, que pueden secuestrar la información y los derechos que la asisten, en esta civilización cuarteada por interminables brotes de intolerancia, de racismo y de xenofobia, y protagonizada en buena medida por oleadas de pobres, marginados, inmigrantes, etcétera, las fuerzas políticas progresistas, como el PSOE, tenemos un papel decisivo que desempeñar.

El próximo mes de junio, en el XXXIV Congreso Federal, vamos a tener la oportunidad, entre todos, de escribir el guión de ese papel en el umbral del siglo XXI. Brandt nos decía también: “Nada se hace solo y pocas cosas duran para siempre. Por eso recordad vuestra fuerza”.

Primer aniversari de la Conferència Euromediterrània de Barcelona

El passat dia 3 d'abril el PSC i el Grup del Partit dels Socialistes Europeus (GPSE) van celebrar conjuntament el primer aniversari de la Conferència Euromediterrània de Barcelona amb un seminari, on van participar dirigents socialistes europeus i líders dels partits membres de la IS dels altres països mediterranis, amb l'objectiu de cercar una posició comuna de cara a la segona cimera, que es va celebrar a Malta del 12 al 14 d'abril. El seminari,

de la ribera sud del Mediterrani, el darrer d'ells amb l'Autoritat Nacional Palestina. Pel que fa a les mancances, es va apuntar l'absència d'un marc consolidat de recolzament al procés multilateral -que, per exemple, promogui les inversions privades- o el poc avenç en l'anomenat pilar cultural i humà dels acords de Barcelona.

A l'altra taula, presidida per **Anna Terrón**, els diferents ponents -un ministre de l'Autoritat Nacional Palestina, un

► Raimon Obiols, Felipe González, Pauline Green, Narcís Serra i Anna Terrón.

inaugurat per **Pasqual Maragall**, va tenir dues taules simultànies, una per fer una valoració del seguiment de la primera conferència, i una altra per parlar sobre la situació actual del procés de pau a l'Orient Mitjà.

A la primera taula, sobre l'estat dels acords signats a Barcelona i presidida per **Joan Colom**, varen intervenir-hi dirigents socialistes de Malta, Algèria, Turquia, Xipre i Marroc, juntament amb els eurodiputats **Gary Titley**, **Jannis Sakellariou**, **Francisca Sauquillo** i **María Izquierdo**. El debat va girar entorn de les realitzacions i mancances del Partenariat Euromediterrani. Entre les fites assolides, es van assenyalar l'inici del programa financer MEDA de la Comissió Europea, la gran freqüència de reunions de treball sobre temes sectorials, i la signatura d'acords d'associació entre la Unió Europea i cinc dels estats

diputat laborista israelià, **Fernando Morán**, **Enrique Barón**, etc.- van constatar l'agreujament de la situació a l'Orient Mitjà des de la victòria electoral a Israel del Likud, degut, sobretot, a la construcció d'assentaments jueus a nous territoris. Respecte a l'acció de la UE, es va apuntar que ha desenvolupat un paper important en tasques tan fonamentals com ara la supervisió de les primeres eleccions palestines, o, darrerament, amb la designació de **Miguel Ángel Moratinos** com a mitjancer comunitari pel procés de pau. També es recordà que va ser la iniciativa europea -en aquest cas les mediacions del govern noruec- la determinant per iniciar el procés de pau a Madrid i els posteriors acords d'Oslo, i que fou un govern laborista el que va tenir la fermesa de situar Israel de forma decidida a la via de la pau.

Cedesc, en defensa dels valors del socialisme

El Centre d'Estudis i Debats de l'Esquerra Socialista -CEDESC- va néixer després que el corrent d'opinió amb el mateix nom s'hivernés arran del Congrés de Sitges. Els seus promotors van creure que aquesta nova fórmula era la idònia per incidir dins el partit i la societat.

Presidit per **Màrius Lleget**, els objectius del CEDESC són treballar pel rearmament ideològic de la societat, la recuperació de la memòria històrica i la defensa permanent dels valors del socialisme democràtic com a projecte polític i econòmic amb una projecció supranacional.

Els seus postulats els defensen mitjançant actes públics, els de l'any passat van tenir com a tema monogràfic el cent cinquantè aniversari del socialisme democràtic, i la revista *Escrits*, d'aparició periòdica.

L'entitat té la seva seu provisional al carrer Nicaragua i un protocol de col·laboració amb el PSC pel qual està representat amb un membre al Consell Nacional. Una de les seves darreres aportacions polítiques ha estat un text que ha enviat a la ponència del Parlament sobre la llengua.

Es constitueix la Comissió per a la Llibertat Sexual

El passat 26 d'abril es va celebrar la Ia Conferència Nacional del PSC per la Llibertat Sexual, en què es va constituir la Comissió Sectorial des de la qual es treballarà per la igualtat de gais i lesbianes, així com contra les discriminacions per raó d'orientació sexual. Fou elegit delegat nacional de la Comissió per la Llibertat Sexual **Xavier de Balaguer**. A la jornada va assistir el secretari general de la ILGA (International Gay and Lesbian Association), la Secretaria General de la Coordinadora Gai-Lesbiana i el president del Casal Lambda.

Un dels principals reptes de la Comissió serà el de treballar per la regulació de les parelles de fet, a la qual sistemàticament s'han oposat el PP i CiU.

Breus

► **Josep Borrell** demana explicacions sobre la venda d'empreses públiques

L'exministre va posar de manifest, en una recent interpellació al Govern, com el PP ha enganyat el país amb un programa electoral que ni compleix ni vol complir. Borrell recordà com **Aznar** va prometre que els ingressos derivats de la privatització d'empreses públiques es dedicarien a l'amortització del deute i ara els seus ministres diuen el contrari: prometen que amb aquests ingressos finançaran les inversions compromeses per obtenir suports electorals o parlamentaris.

Borrell ha acusat el PP de dur a terme una política de privatitzacions exagerada que farà perdre força a l'Estat, i poc transparent: s'ha produït la venda d'actius d'empreses públiques, com Telefónica, Repsol o Sefanitro, sense haver donat comptes al Parlament.

► **On són les inversions promeses pel PP?**

Si el govern d'**Aznar** va prometre a CiU inversions milionàries a finançar amb els ingressos per privatitzacions, nosaltres volem que ho expliquin negre sobre blanc. En el debat de Pressupostos, el grup parlamentari de CiU va retirar part de les esmenes relatives a les infraestructures necessàries per Catalunya i impedir que prosperessin les nostres -tot anunciant que disposava d'un compromís "privat" d'**Aznar** per finançar-les per via "extrapressupostària". Res no han explicat al Congrés. Per això, els nostres diputats **Pere Jover**, **Montserrat Palma**, **Lluís M. Pérez** i **Tere Cunillera** van presentar una pregunta al Govern: quines són les inversions previstes, quins són els terminis d'execució, com es finançaran... Però el Govern no contesta i els diputats han hagut de queixar-se formalment al President del Congrés. Per què no s'explica el Govern?

► **Montserrat Palma** porta els problemes de la immigració al Congrés

Tots vam quedar impressionats després de l'accident de **Capmany**. El descobriment d'un camió transportant immigrants il·legals ha posat al descobert l'existència d'un brut negoci de transport. **Palma** ha insistit, en ocasió d'una pregunta al ple del Congrés dels Diputats, que l'existència d'aquest tràfic en condicions tant inhumanes mereix una reflexió en profunditat. **Palma** ha alertat que considerar la immigració il·legal únicament com un problema d'ordre públic només pot conduir a més il·legalitat i a més facilitats per a les màfies d'un nou esclavisme.

La diputada gironina creu que els responsables d'immigració del PP mantenen una actitud passiva i burocràtica, i que la política del Govern en aquest àmbit pot provocar retrocessos importants en els drets de les persones que es veuen obligades a buscar feina fora dels seus països d'origen.

► J. Borrell

► P. Jover

► M. Palma

La Llei de ports fa aigües

Ens trobem davant una actuació del govern del PP molt confusa i prova d'això són les diferents versions que en dona la premsa: "El gobierno aprueba la cesión de los puertos de Barcelona y Tarragona a la Generalitat", "El gobierno aprueba la Ley de Puertos pactada con CiU" o "Los puertos tendrán más autonomía".

Però ni es cedeixen els ports, ni la seva titularitat, ni la gestió, que continuarà depenent de l'ens Puertos del Estado y del Ministerio de Fomento. Ni a partir d'ara els ports catalans tindran més autonomia. Tampoc no és una llei nova, sinó una modificació parcial de la llei actual.

El canvi més significatiu és la modificació del Consell d'Administració que afegeix l'autoritat militar -torçant a èpoques molt antigues- i fixa que les comunitats autònomes nomenaran la majoria dels membres del sector públic a més del president, que presenta una fórmula tan confusa com irracional i sense precedents en el camp del dret administratiu: el proposa la comunitat autònoma però el Ministre l'haurà de publicar al BOE. Què passarà si aquest no ho fa o no està d'acord amb el nom?

En resum, no es pot parlar de traspàs de gestió, que queda molt mediatitzada en tots els aspectes que hem comentat, ni de llibertat de tarifes, ni que tots els excedents es quedaran a Tarragona i a Barcelona com deien responsables de CiU fins fa pocs mesos, ni de major participació dels usuaris, ni de traspàs de competències urbanístiques. Per tant, les expectatives que havia aixecat CiU no s'acompleixen.

Hem de dir que aquest projecte no respon a cap model: ni estatal, ni autonòmic, ni municipal, ni privat, sinó que és una barreja estranya que pot complicar la gestió i fer els ports ingovernables depenent de la situació política de cada comunitat autònoma. A Catalunya potser no tant si continua la bona sintonia CiU-PP,

però a cada autonomia dependrà de la composició política dels governs. No s'ha pensat en un model racional ni en com gestionar bé els ports, sinó que respon aquest projecte a un acord conjuntural entre CiU i el PP condicionat per les pressions de les alcaldesses andaluses del PP.

L'únic que guanya la Generalitat, si és que es pot dir això, és que hi hagi

► Xavier Sabaté

més designats pel Sr. Pujol als Consells d'Administració dels Ports de Tarragona i Barcelona i que a partir d'ara podrà també nomenar els seus presidents, almenys en primera instància. Derivat d'això, l'acció de control s'haurà de bifurcar en dues direccions: al Parlament de Catalunya i a les Corts Generals, perquè amb aquest aiguabarreig, a qui s'ha de demanar comptes? Evidentment al Govern de l'Estat que en conserva la titularitat i continua essent responsable de la gestió, però també al govern de la Generalitat que nomena els presidents i la major part de representants del sector públic i fa gala que se li ha traspasat aquesta gestió tot i que, com hem assenyalat, això és molt discutible.

Xavier Sabaté

Activitats del Grup Socialista al Parlament de Catalunya

Més transparència per als Fons Estructurals

La distribució i la gestió dels Fons Estructurals de la Unió Europea van ser criticades pel diputat **Daniel Terradellas**, que va interpellar al Parlament sobre la necessitat de donar més transparència a les convocatòries per accedir al cofinançament dels projectes i garantir la participació de la FMC. Per al diputat socialista, la FMC i ACM han de participar en els criteris de selecció i en el seguiment dels FEDER, FEOGA, ESE i IFOP, que afecten el 70% de la població i del territori de Catalunya.

Catalunya, entre les comunitats més endeutades

El diputat **Martí Carnicer**, que fa el seguiment pressupostari, assenyala que, d'acord amb les dades del Banc d'Espanya, el deute de la Generalitat i les seves empreses a finals de 1996 supera els 1,5 bilions de pessetes. En els últims tres anys el govern de CiU ha duplicat el deute de la Generalitat, situant a l'administració catalana en els primers llocs del "rànking" de les CCAA amb més endeutament.

Negligència al Departament d'Agricultura

La negligència del Departament d'Agricultura en el control de les importacions de garrins procedents d'Holanda, on ja fa mesos s'havia declarat una situació de pesta porquina clònica, ha facilitat que aquesta es propagés a Catalunya, amb greu risc de catàstrofe per a l'economia agrària catalana ja que pot implicar el sacrifici d'uns 500.000 porcs, el 10% del nostre sector porcí. Tot i que aquest tipus de pesta no implica cap risc per la salut humana, els seus efectes són devastadors des del punt de vista econòmic. El diputat **Ramon Vilalta**, portaveu del nostre Grup en matèria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, ha presentat una interpellació urgent al Govern i ha sol·licitat la compareixença del conseller d'Agricultura davant del Parlament perquè doni les explicacions oportunes.

Per una ràdio i una televisió públiques més plurals

El recent estudi del Grup Socialista al Parlament de Catalunya presentat en la darrera sessió de la Comissió de control de la CCRTV va demostrar com les empreses multinacionals discogràfiques en llengua anglesa saturen les ones de la ràdio pública catalana en detriment de l'ús del català (un 18'3% que contravenia la famosa quota del 25%) alhora que margina la llengua castellana confinant-la a un ridícul 2'8%. El diputat **Joan Ferran** va mostrar la seva perplexitat davant el director de TV3 tot exigint una programació més respectuosa i representativa del país, amb uns continguts musicals més plurals i menys hegemònics pel que fa a la música anglosaxona. En la intervenció, el diputat va destacar l'oblit a què està sotmesa la música en castellà tot demanant rectificacions en la programació futura.

Els ciutadans volen un canvi al govern de la Generalitat

Pujol té por de l'alternativa progressista per a Catalunya

Ara fa un any que el Partit Popular (PP), amb el suport de Convergència i Unió (CiU), va arribar al poder. Ara fa gairebé un any i mig van tenir lloc les eleccions autonòmiques. I el president de la Generalitat, **Jordi Pujol**, ja torna a parlar de convocar eleccions. Aquests tipus de formulismes no són propis de governs forts, consolidats i amb objectius polítics ben definits. Els governs forts, per molt que **Jordi Pujol** ens vulgui fer creure el contrari, no avancen els comicis. Aquestes actituds porten a considerar al primer secretari del Partit dels Socialistes de Catalunya, **Narcís Serra**, que "Convergència i Unió presenta símptomes evidents de debilitat, falta de control polític i esgotament del seu projecte". Per **Serra**, "amb aquestes especulacions sobre si s'avancen o no les eleccions catalanes, Jordi Pujol està demostrant el nerviosisme i la desorientació que li provoca una alternativa de progrés al govern de la Generalitat". Però parlem de fets i no d'especulacions.

“Pujol creu que li convé avançar les eleccions per no haver de pagar el preu del seu suport al PP”

A les eleccions autonòmiques, el novembre del 95, CiU va perdre la majoria absoluta de la que gaudia des de 1984. Les darreres enquestes apare-

gudes als mitjans de comunicació demostren que els ciutadans de Catalunya volen un canvi al govern de la Generalitat.

► N. Serra va advertir J. Pujol sobre la necessitat de tenir un projecte per a Catalunya

Els conflictes que es donen entre Convergència Democràtica de Catalunya (CDC) i Unió Democràtica de Catalunya (UDC), partits que formen la coalició CiU, provoquen una paràlisi en el govern de Catalunya. El PSC està dedicant tots els

per consolidar propostes alternatives a la dreta conservadora catalana.

La presència de **Pasqual Maragall** en un programa de

Catalunya, en plantejar l'elaboració d'una nova llei del català amb presses i sense consensuar-la abans amb la resta de forces polítiques catalanes.

Fets com aquests demostren que estem davant d'una situació de desgovern a Catalunya. Les constants desavinences entre CDC i UDC han fet que la coalició hagi descuidat les seves obligacions envers els ciutadans de Catalunya. Si a més afegim l'actitud irresponsable que ha pres CiU, que especula amb la possibilitat d'avançar les eleccions autonòmiques només si li convé, observarem quina és la política que s'està desenvolupant des de les files de la coalició.

El president del grup socia-

lista al Parlament, **Joaquim Nadal**, ha comentat que les declaracions de Jordi Pujol deixant la porta oberta a un avançament de les eleccions

“El PSC és l'alternativa progressista a la dreta conservadora catalana”

catalanes no són una altra cosa que "la constatació d'un desgast anunciat que Pujol vol minimitzar amb l'anticipació de les eleccions" i que el PSC "ja té a punt la seva maquinària electoral per si es convoquen eleccions abans de la data prevista". De la mateixa

manera, **Narcís Serra** creu que el president de la Generalitat "se n'està adonant, progressivament, que ho té malament de cara a les properes eleccions catalanes per la divisió interna de la coalició, la situació de desgovern que això genera i el cansament que demostra". D'això se'n desprèn, segons **Serra**, que els ciutadans volen el relleu de **Pujol** en la Generalitat. De ben segur, que s'apreciarà un deteriorament polític en augment en l'equip de govern a mida que s'acostin les eleccions autonòmiques. Els socialistes ara tenim una possibilitat real d'obtenir el canvi que demanen els ciutadans de Catalunya, perquè hem treballat de valent i continuarem fent-ho.

Mei Uz

CiU mostra la seva cara més dretana al debat al Parlament sobre ocupació

El debat sobre la creació d'ocupació i contra l'atur, desenvolupat al Parlament el 24 i 25 d'abril, ha posat de manifest la profunda discrepància que existeix entre les propostes del PSC i les defensades per la coalició de les dretes espanyola i catalana.

Per crear ocupació no és suficient que la inflació, els tipus d'interès o el dèficit vagin bé -que també- sinó que és imprescindible fer de l'equilibri social i territorial i de la preservació del medi ambient una font de treball socialment útil; això és el que ens diferencia dels "apostols acrítics del mercat" que van ser CiU i PP, segons el diputat socialista **Josep Maria Rañé**.

La proposta del PSC per a la inserció de les persones a l'atur està basada en la doble idea que s'ha de produir en igualtat de drets, tant laborals com socials, i que les polítiques actives d'ocupació s'han d'orientar prioritàriament a fer

més ocupables els menys afavorits davant el mercat laboral (joves amb fracàs escolar, dones, majors de 45 anys i persones amb discapacitats).

Com va denunciar el diputat socialista **Josep Maria Rañé**, l'acord entre empresaris i sindicats ha suposat una desqualificació total de la "proposta Ferreres" que pretenia establir com a principi que "qui volgués exercir el dret al treball ha de renunciar als drets en el treball" i a la seva pràctica de les polítiques actives d'ocupació, que va qualificar de "perversa, mercantilista i elitista", ja que deixa a la seva sort els que més ho necessiten.

► J. M. Rañé

El poder local del món es reunirà a Barcelona l'any 1999

Barcelona acollirà l'any 1999 el 34è. Congrés Mundial de la Unió Internacional d'Autoritats Locals (IULA). L'acord de celebrar, per primer cop a Catalunya i a Espanya, el congrés va ser pres a principis d'abril en la cimera que va tenir lloc a les illes Maurici, i a la qual va assistir el primer tinent d'alcalde, **Joan Clos**.

Clos va defensar la candidatura de Barcelona i va participar en el decurs del congrés, en el

► Joan Clos

plenari polític sobre descentralització, partenarietat i diversitat cap al tercer mil·lenni. L'objectiu de l'Ajuntament de Barcelona a l'hora d'organitzar el Congrés de l'IULA a la capital de Catalunya és que

es faci el pas definitiu per tal que les ciutats puguin parlar amb una sola veu i que, per tant, l'Organització de les Nacions Unides les reconegui com a interlocutors únics i reals de la seva política urbana.

El congrés, que aplegarà més de 2.000 representants de les ciutats del món, serà també la festa de la democràcia local, ja que commemorarà els 20 anys de la constitució dels primers ajuntaments democràtics a Espanya. L'IULA va ser fundada l'any 1913 i agrupa la majoria d'associacions de municipis del món. Té una estructura regionalitzada, essent el Consell de Municipis i Regions d'Europa (CMRE) la secció europea. L'alcalde de Barcelona, **Pasqual Maragall**, forma part del Comitè Executiu i, com a president del CMRE, participa directament en les grans decisions de l'organització.

El Baix Llobregat tindrà un Parc Agrari gràcies al treball dels socialistes

► D'esquerra a dreta, Pep Riera, Manuel Royes i Josep Montilla

La comarca del Baix Llobregat disposarà molt aviat d'un Parc Agrari gràcies al treball conjunt i entusiasta de la Diputació de Barcelona, el Consell Comarcal, els ajuntaments de la zona i la Unió de Pagesos.

El projecte, que va ser presentat a finals d'abril, permetrà facilitar i garantir la continuïtat de l'ús agrari de 2.000 a 3.000 hectàrees de 13 municipis del Llobregat, preservant-les de la seva incorporació al procés urbà.

Feia temps que les administracions locals treballaven amb l'objectiu d'aconseguir que el potencial econòmic agrari de la comarca fos preservat. Així, a principis del 1996, es va presentar la iniciativa al programa Life de la Unió Europea, que va ser aprovada a finals de l'any, juntament amb d'altres 15 projectes del conjunt d'Espanya. El pressupost total del projecte és de 150 milions de pessetes, i la subvenció de la Unió Europea és de 56 milions.

Es tracta, per tant, d'un projecte innova-

dor i progressista, en què es produeix una concertació entre institucions públiques locals d'esquerres -Diputació, Consell Comarcal i ajuntaments- i el sector privat, representat per la Unió de Pagesos.

Els 13 ajuntaments inicialment inclosos dins el futur Parc Agrari del Llobregat són Castelldefels, Gavà, Viladecans, El Prat, Sant Boi, Cornellà, Santa Coloma de Cervelló, Sant Joan Despí, Sant Feliu de Llobregat, Sant Vicenç dels Horts, Molins de Rei, Pallegà i El Papiol. L'Hospitalet de Llobregat també ha demanat poder integrar-se dins l'espai protegit.

La figura del Parc Agrari és novedosa, tant a nivell català com espanyol, però ja ha estat assajada amb èxit a Europa. El concepte de parc agrari introdueix dues innovacions primordials: la promoció d'un creixement econòmic sostenible, basat en el desenvolupament de les activitats agràries que hi són tradicionals, i la gestió integral d'aquest territori.

Antoni Messeguer y Xavier Valls, absueltos por la Audiencia sobre el caso Regesa

La Audiencia de Barcelona ha absuelto al ex-alcalde de Sant Adrià de Besòs, **Antoni Messeguer**, y al ex-concejal del Ayuntamiento de Barcelona, **Xavier Valls**, de todos los cargos del caso Regesa, en relación a un proyecto urbanístico que nunca llegó a realizarse en Sant Adrià de Besòs.

El alto tribunal catalán ha exculpado a los cuatros acusados, entre los que se encuentran los dos militantes socialistas, en un caso que se inició por la denuncia del promotor francés, Gerard Gómez, que quería comprar unos terrenos propiedad de la empresa pública Regesa, presidida por **Xavier Valls**.

El PP, contra la ley de grandes ciudades propuesta por Maragall

En un sólo año de gobierno de derechas se ha demostrado que el PP no tiene en cuenta las necesidades de los ayuntamientos. Acuerdos del Consejo de Ministros, decretos leyes y proyectos legislativos diversos confirman que el PP es un partido centralista, autoritario y arbitrario en sus decisiones.

De hecho, muchas de estas acciones atentan contra la autonomía de la administración local. Recordemos los proyectos de Ley de Televisiones Locales, del Suelo, la renuncia a impulsar una Ley de Grandes Ciudades y la modificación del "Pacto Local", que lo convertirá en un texto descafeinado y sin competencias reales para los ayuntamientos.

Alcaldes y representantes del partido creen que ni en España ni en Catalunya hace falta más suelo urbanizable del actualmente previsto. Por lo tanto, la propuesta del PP está fuera de lugar. En la misma línea argumental va la proposición de ley que ha presentado el grupo socialista en el Parlament de Catalunya. La proposición presentada por el PSC tiene dos únicos artículos. En el primero se promueve la creación de un catá-

logo de suelo no urbanizable de Catalunya. En el segundo se especifica qué suelo debe ser incluido en ese catálogo.

► Pasqual Maragall

Siurana aprofita els 800 anys de Lleida per proposar l'elaboració d'una Carta Municipal

El paer en cap de Lleida, **Antoni Siurana**, va aprofitar els actes de commemoració dels 800 anys de la ciutat per proposar la redacció d'una

► Antoni Siurana

Carta Municipal, que reculli els usos i costums de la ciutat.

A principis d'abril, Lleida va celebrar els 800 anys de la creació de la Paeria, actual govern municipal de la ciutat. El seu origen és un privilegi del rei Pere I, que data de l'any 1197, quan el monarca, juntament amb el comte d'Urgell, va concedir

a perpetuïtat als veïns i prohoms de Lleida la facultat de tenir un cos municipal per ordenar i governar la ciutat.

Per a l'alcalde socialista de Lleida, la commemoració dels 800 anys ha de servir per apropar-se més a la història i conèixer profundament els detalls i la forma de vida dels antics pobladors de la ciutat.

Antoni Siurana també vol aprofitar l'efemèride per tirar endavant nous projectes per la capital de la Terra Ferma. Entre aquests projectes hi ha la millora dels accessos, sobretot a través del tren d'alta velocitat i l'aeroport, i la creació de centres d'investigació científica i tecnològica.

Als actes commemoratius hi van participar diversos alcaldes i polítics socialistes, entre els que cal destacar els alcaldes de Barcelona, Girona i el president del Parlament de Catalunya, **Joan Reventós**.

El objetivo que mueve al grupo socialista es evitar que todo el suelo sea declarado urbanizable, lo que nos llevaría de nuevo al urbanismo salvaje de los años cincuenta y sesenta.

De hecho, el mismo conseller de Política Territorial de la Generalitat, **Artur Mas**, representante de la coalición CiU, que ha pactado con el gobierno del PP, ha criticado el proyecto de nueva Ley del Suelo de la derecha española considerándolo "inaceptable".

El PP cuenta, desde las pasadas elecciones municipales, con una importante implantación, tanto en la Federación Española de Municipios y Provincias (FEMP) como en los ayuntamientos españoles. De todas formas, esta implantación no ha significado un cambio en la sensibilidad municipalista del Partido Popular.

Como consecuencia, los alcaldes del PP se han plegado al dictado de Aznar al renunciar a desarrollar una Ley de Grandes Ciudades, tal como pretendía el alcalde de Barcelona, **Pasqual Maragall**.

Una gestió progressista a Cardona

Cardona és un municipi del Bages que va entrar en una crisi econòmica profunda quan es va tancar, fa alguns anys, la seva principal eina de subsistència: les mines de sal. Com en tantes altres poblacions de Catalunya, això va significar una disminució important de la seva població, així com de les seves possibilitats reals de desenvolupament social i econòmic.

Era necessari, per tant, retornar a la població la il·lusió i l'esperança en el seu futur cercant i trobant nous elements dinamitzadors. L'Ajuntament socialista de Cardona, amb la seva alcaldessa, **Maria Àngels Gassó**, al davant ha treballat intensament per aconseguir que Cardona esdevingui de nou una ciutat important. Un treball en què han donat suport altres administracions locals, i, sobretot, la Diputació de Barcelona.

Cardona i la Diputació han apostat per tirar endavant el necessari creixement econòmic, pel sector turístic. Un sector que, a més d'aportar beneficis directes a la població, serà un motor del desenvolupament d'altres sectors: el comerç, la construcció, el transport i d'altres empreses de serveis.

La política sanitària de Convergència i Unió, a la U.V.I.

La sanitat és, juntament amb l'educació, un dels pilars bàsics de l'estat del benestar, motiu pel qual les polítiques de gestió impulsades pels socialistes han concentrat els esforços per donar prioritat a aquests serveis i, a la vegada, fomentar una societat més igualitària, justa, amb més oportunitats per a tots i, especialment, per als més desfavorits.

Accedir a un sistema sanitari públic, universal, equitatiu i gratuït és sinònim de qualitat de vida. Per això, des del 1982 al 1996, el govern socialista va promoure en tot l'Estat nombroses mesures per assentar una universalització de la cobertura sanitària, i va estendre del 85 % al 100 % de la població espanyola l'assistència sanitària pública, garantint la igualtat en l'accés i en les prestacions, amb especial èmfasi en les persones sense recursos econòmics suficients.

La despesa sanitària va requerir un important esforç de finançament, per tal de poder portar a la pràctica la política d'universalització, fet que es va traduir en un increment considerable del pressupost. D'acord amb la Llei general de sanitat de 1986, les comunitats autònomes tenen la responsabilitat de l'organització i la gestió de la provisió dels serveis sanitaris. A Catalunya, amb les competències transferides en matèria de sanitat, s'ha arribat a una situació de desgavell econòmic, amb un dèficit acumulat en els darrers tres anys molt elevat, producte de la mala gestió del govern de Convergència i Unió, que **Carme Figueras**, diputada i portaveu de Sanitat del Grup Socialista al Parlament de

Catalunya, defineix de "bola de neu que va creixent".

Joan Clos, responsable de Salut de l'Executiva del PSC, afirma que "el projecte polític de CiU, tant el global com l'específic sanitari, està esgotat i cada dia que passa és més perjudicial per a Catalunya. Urgeix, doncs, estendre entre els ciutadans que cal un canvi i que els socialistes tenim un projecte alternatiu que beneficia la majoria".

“Els serveis d'urgències dels hospitals estan col.lapsats”

La manca de transparència i de voluntat de diàleg amb la resta de grups parlamentaris és el denominador comú de

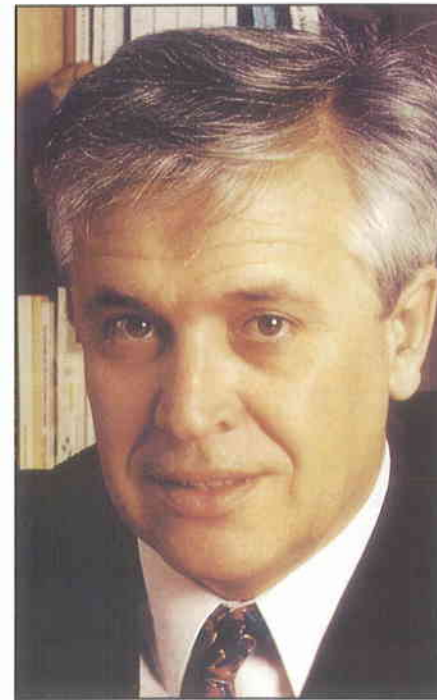
l'actitud política de CiU, fet que, com **Carme Figueras** manifesta, es demostra en el "rebuig sistemàtic de les propostes parlamentàries que els socialistes elaborem, sense ni estudiar prèviament les possibilitats d'aplicació".

La prioritat de la dreta: privatitzar serveis

El Partit Popular ja incorporava en el seu programa electoral de 1996 una sèrie de mesures sanitàries més matisades respecte al de 1993, en eludir les propostes que podien suposar una clara fragmentació i liberalització de l'assegurança sanitària i la preferència per la gestió privada de la provisió dels serveis.

Paradoxalment, per paliar l'elevat dèficit tant de les autonomies com del conjunt de l'Estat, és des de les files del PNB, al País Basc, i de CiU, amb els consellers **Trias** i **Rius** al capdavant, des d'on han sorgit algunes propostes adreçades al govern del PP que apunten cap a un sistema de "copagament" en les despeses farmacèutiques i en d'altres prestacions sanitàries, com ara el pagament de 100 pessetes per recepta o la darrera proposta de fer pagar els medicaments als pensionistes segons el nivell de la seva pensió, o bé el pagament de les estades en els hospitals dels malalts mentals i alguns malalts crònics a partir del segon mes.

A Catalunya, el panorama sanitari és desalentador, perquè la mala gestió de CiU ha desenvolupat greus malalties que han conduït el nostre sistema sanitari públic a la U.V.I. La manca de desenvolupament de la reforma de l'assistència primària, especialment a Barcelona i a les grans ciutats, n'és una d'elles, i amb la voluntat de col.laborar a la seva resolució pen-

► Joan Clos

dent, el Grup Parlamentari Socialista va proposar un Pla quinquenal a fi i efecte que la reforma quedés enllestida el 2003, cosa que va ser rebutjada per CiU sense ni estudiar-ne el contingut i la seva possible viabilitat. A hores d'ara, la reforma de l'assistència primària només s'ha portat a terme en un 54 % de la població catalana, quan hauria d'haver-se executat el juliol de 1996, a la vegada que s'ha fet un desplegament desigual i s'ha produït una discriminació dels ciutadans que encara estan atesos en els antics ambulatoris massificats.

El govern de la Generalitat està desaprofitant una oportunitat històrica de crear un servei modèlic, orientat cap al ciutadà, amb àmplia participació de tots els protagonistes d'aquest àmbit. La manca de coordinació i control de la gestió dels recursos existents és una constant, especialment a Catalunya, amb dèficits generalitzats que oscil·len entre els 45-60.000 milions l'any.

Cal una vacuna per combatre la ineficiència de Convergència i Unió, amb la seva política sanitària practicada en els darrers 15 anys, marcada per l'ambigüetat política, la persistent manca de voluntat per definir un model i un marc estable de referència i les grans oportunitats perdudes per aplicar un servei àgil i eficient.

La diputada socialista **Carme Figueras** ressaltava, entre d'altres problemes, que pateix directament la societat catalana

"les llistes d'espera, que estan reflectint un fort increment en malalties que representen una merma important de la qualitat de vida de les persones, com ara cataractes, pròtesis de genoll i de maluc, cirurgia vascular (various), entre d'altres, així com també hi ha retards inadmissibles en proves de diagnòstic com ara mamografies, TAG i ressonàncies magnètiques". El PSC ha proposat al Parlament l'establiment de temps màxims en les llistes d'espera per a cada tipus d'intervenció, reclamant -segons **Carme Figueras**- una millor planificació i utilització dels recursos per part del Servei Català de la Salut "que fou rebutjada amb els vots en contra de CiU i PP, tot i que el Síndic de Greuges ja ha remarcat en dos informes la necessitat de solventar el problema de les esperes i, per tant, poder donar més garanties als ciutadans".

Els serveis d'urgència és una altra de les malalties diagnosticades al sistema sanitari català, amb uns centres hospitalaris necessitats d'inversions per dignificar els espais i que no donen a l'abast a l'allau de peticions d'atenció que, en molts casos, amb una major coordinació i informació al ciutadà, es podrien reduir dràsticament. Per això, afegeix **Carme Figueras**, el PSC ha proposat que "s'extengui a la connurbació urbana de Barcelona i a les grans ciutats el servei del 061 com a centre coordinador de les urgències per evitar els col.lapses".

“Cal mantenir el finançament públic de les prestacions sanitàries”

En aquest sentit, **Joan Clos** afirma que "cal desenvolupar de manera decidida la reforma de l'atenció primària, bona part de l'excés de demanda d'atenció hospitalària, tant a urgències com a les consultes externes és conseqüència d'una manca d'atenció correcta i de qualitat en el primer nivell de l'assistència".

Clos apunta també que "cal impulsar la cirurgia ambulatoria i canviar el sistema de pagaments als centres hospitalaris. Sovint els centres tenen més capacitat d'atenció que la que concerta el Servei Català de la Salut.

A més, segons **Clos**, "cal desenvolupar els serveis sociosanitaris i domiciliaris que per-

metin una ràpida derivació dels malalts crònics descompensats des d'aquests hospitals a centres de convalescència o als seus propis domicilis, garantint-los un adequat suport assistencial. El col.lapse als serveis d'urgències es produeix per manca de llits disponibles".

Per paliar els problemes derivats del finançament de la sanitat, **Joan Clos**, primer tinent d'alcalde de l'Ajuntament

► Carme Figueras

de Barcelona, apunta que "cal un manteniment del sistema de salut basat en el finançament públic, principalment per impostos progressius, i prestacions gratuïtes en el moment de la seva provisió, com a la millor garantia d'igualtat i eficàcia".

Aquesta gratuïtat es complementa, segons **Clos**, amb "el principi polític de finançament suficient i sostenible del sistema de salut alhora que es reforça el d'evitar tota mena d'ineficiències i malbarataments de recursos públics. En aquest sentit cal recordar que els socialistes, durant la negociació dels pressupostos de 1995, vàrem arribar a un acord marc de finançament de la sanitat basat en el compromís de fer créixer el pressupost sanitari al mateix ritme que l'economia".

Davant la mala gestió del govern de CiU, "la reconducció de la política sanitària que proposem els socialistes -conclou **Clos**- es basa en la transparència, en la descentralització, en la cooperació i en la democratització del conjunt del sistema orientat a resoldre les necessitats dels ciutadans i vertebrat amb una atenció primària de qualitat i amb una alta capacitat resolutiva".

La paz para Oriente Próximo, en ruinas

La derecha israelí ha destruido en menos de un año las bases de una paz que el laborismo ha tardado en construir varias décadas. El proceso de paz en Oriente Próximo no sólo está congelado, en la región se habla abiertamente

de una nueva guerra entre árabes e israelíes. A esta situación tan dramática se ha llegado por la obsesión de la derecha de no renunciar a un solo palmo de los territorios ocupados y de denunciar los acuerdos de paz de Oslo.

El primer ministro israelí, el conservador **Benjamín Netanyahu**, ha quedado deslegitimado para continuar aplicando su estrategia de tensión y de provocación para con los palestinos. Su empeño en mostrarse más intolerante y fanático que sus predecesores se debe a la voluntad de marcar distancias respecto del laborismo israelí, que ya comprendió hace muchos años que la paz sólo se logrará a cambio de territorios.

Desde que se proclamó primer ministro por una estrecha diferencia de unos miles de votos, **Netanyahu** ha favorecido el radicalismo en ambos bandos con la oculta intención de fraccionar aún más la sociedad israelí. Ha puesto en peligro el proceso de paz por cuestiones tan triviales, a primera vista, como la apertura de un túnel bajo el Muro de las Lamentaciones o por salvaguardar la seguridad de 400 colonos de Hebrón. Todos estos incidentes se han saldado con numerosas víctimas mortales.

Y es que a **Netanyahu** le conviene seguir con su política de desprecio y

confrontación porque con ello se granjea el apoyo de aquellos israelíes para los que la seguridad sigue amenazada por las piedras de la Intifada. La parálisis del proceso de paz, además, deja a **Yaser Arafat** en el incómodo papel de tener que reclamar moderación sin lograr nada a cambio.

Consciente de que la derecha sólo puede triunfar en las urnas con la justificación de la amenaza árabe-palestina, **Netanyahu** y los halcones de su partido, el Likud, se han empeñado en dinamitar la paz con otro proyecto desestabilizador: crear una nueva colonia en Jerusalén oriental (Har Homa o Abu Ghneim, en árabe). Los conservadores apuestan por ampliar la colonización de los territorios ocupados con la convicción de que a más colonias menos posibilidades existen de que se pueda llegar a implantar un Estado palestino. Los conservadores israelíes son los grandes huérfanos de la guerra fría: su política sólo tiene sentido si existe una respuesta violenta del otro bando; una violencia que sólo puede partir de los integristas islámicos de Hamas. Los atentados del extremismo palestino son los argumentos que la derecha busca para justificar su propia intransigencia.

En esta estrategia de la tensión, **Netanyahu** ha antepuesto las prioridades de su partido por mantenerse en el poder a cualquier otra consideración, incluida, por supuesto, la posibilidad de que se desencadene una nueva guerra árabe-israelí.

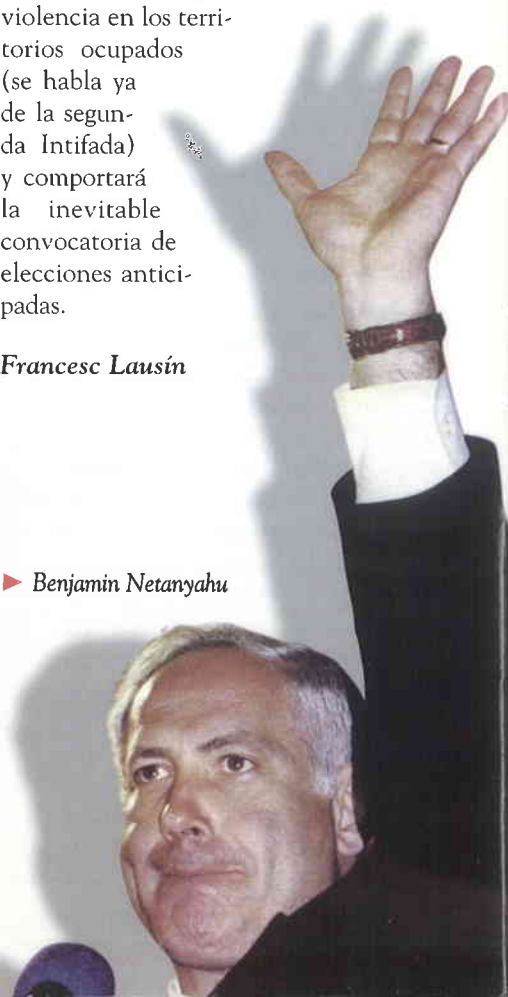
Como réplica a la debilidad política de la derecha a consecuencia del escándalo de corrupción y para impedir que Israel entre en una nueva etapa de preguerra, el líder laborista **Simón Peres** ha propuesto la formación de un gobierno de unidad nacional. Si la derecha prosigue en el poder sólo puede esperarse que los

tres años de paz relativa logrados tras los acuerdos de Oslo queden reflejados como una breve pausa en una historia salpicada de guerras.

Netanyahu ha sido absuelto de las acusaciones de fraude y prevaricación pero su capacidad de maniobra ha quedado muy mermada. Ahora aún está más a merced de los grupos religiosos extremistas, que le exigirán que sea más radical en sus planteamientos de crear nuevas colonias y hundir el proceso de paz. Ante este escenario, sólo un gobierno de unidad nacional, formado por el Likud y los laboristas, puede lograr que la paz no ceda terreno a la confrontación. Cualquier otra opción supondrá un paso más hacia una espiral de violencia en los territorios ocupados (se habla ya de la segunda Intifada) y comportará la inevitable convocatoria de elecciones anticipadas.

Francesc Lausín

► **Benjamín Netanyahu**

Conferencia Nacional de Medios de Comunicación El director de El Periódico, Antonio Franco, apela a los periodistas a luchar contra la manipulación informativa

Antonio Franco se convirtió en el gran protagonista de la conferencia con un discurso en el que denunció con dureza el acoso del PP a los medios de comunicación democráticos. Un discurso que ha tenido gran trascendencia pública y que se ha llegado a bautizar como el Manifiesto de Barcelona.

► De izquierda a derecha, Jordi Llonch, Antonio Franco, Narcís Serra y Antonio Poveda.

Más de 150 profesionales de la información, con una nutrida presencia de no militantes, se reunieron el 2 de abril en el hotel Barceló Sants en la primera Conferencia Nacional de Medios de Comunicación que se convoca después del congreso. Se presentaron, debatieron y aprobaron dos documentos: un plan de actuación de la sectorial, y un análisis del panorama de la comunicación en nuestro país después de un año con el PP en el poder, destacando el intento de la derecha de acabar con la comunicación local.

Durante el acto de clausura, **Antonio Franco**, haciendo una sincera autocrítica señaló que "los medios de comunicación democráticos, en esa etapa de cruzada antisocialista y de auténtica conspiración contra el poder democrático electo, quizás hemos tenido bastantes miramientos". "En cambio -prosiguió- la otra parte ha utilizado la coordinación, la conspiración y, en definitiva, el todo vale en su cruzada desestabilizadora". Por lo que, a su juicio, la actitud correcta de los medios y los profesionales democráticos hubiera sido "haber utilizado una mano para decir que realmente el tema del GAL era intolerable pero con la otra mano deberíamos haber dado en los morros de la COPE o de El Mundo (...), poniendo en evidencia los

sistemas irregulares de obtención de sus noticias o las connivencias entre jueces y publicantes, o cosas por el estilo".

El director de El Periódico de Catalunya fue rotundo al asegurar que "si no tuviéramos en España un grupo tan sólido como PRISA, posiblemente esto sería un paseo militar para las intenciones fascistas del poder", estrategia que pasa por el convecimiento en las filas de la derecha de que "si no hay una destrucción física de la figura de Felipe González y a la vez un recorte sustancial de las uñas de los medios de comunicación que no son afines al PP, el paso de la derecha por el poder puede ser breve". **Franco** concluyó con una apelación a los periodistas democratas a trabajar más y mejor y a "organizarnos y entender que estamos en estado de excepción".

Narcís Serra aseguró que cuando el PSC gobierne, la oposición no estará vetada en TV3

El primer secretario del PSC, **Narcís Serra**, cerró la conferencia agradeciendo, en primer lugar, la sinceridad y valentía del discurso del director de El Periódico. **Serra** se mostró especialmente preocupado por el impacto alie-

nante de la televisión sobre la conciencia crítica de la ciudadanía, afirmando que "si realmente se produce la transformación del hombre del homo-sapiens al homo-vivens -aquél que no puede o no quiere analizar el flujo informativo que recibe-, es la democracia la que está en peligro".

El primer secretario del PSC, coincidiendo con el análisis de Antonio Franco sobre las "intenciones fascistas" del gobierno del PP, no dudó en calificar de "abuso de poder" la guerra que **Aznar** y sus acólitos contra los medios que no le son afines, y acusó a éste de "situarse en el poder para crear mecanismos de perpetuación" y de tener "tics autoritarios", que pasan incluso por utilizar a la justicia en la consecución de sus objetivos.

Respecto al modelo de medios públicos que defendemos los socialistas, **Serra** quiso dejar claro que "cuando el PSC gobierne la Generalitat no habrá en TV3 ningún tipo de veto a los líderes de la oposición", cosa que le ocurrió recientemente a **Pasqual Maragall**.

La conferencia sirvió también para elegir la comisión permanente de la sectorial y a **Antonio Poveda** como delegado nacional. Asimismo, se aprobó la propuesta de crear el Club de Periodistas Josep Maria Lladó, que rinde homenaje a uno de los grandes maestros del periodismo democrático en nuestro país y estará presidido por **Enric Sopena**.

Les banyes dels decodificadors

Ho deia el ninot de Jesulín de Ubrique en el Guinyol de Canal +, referint-se als decodificadors per veure les emissions dels satèl·lits digitals:

"Eh como un toro. Eh como si a partir de ahora sólo se permitiera toré bixos de tre cuerno y como no hay toro con tanta cornamenta, ni ná, pué no se podría volver a toré nunca má".

És la millor definició del que fa el govern del PP amb la llei de televisió digital, obligar que s'utilitzi un decodificador que encara no es fabrica i que per tant ningú pot comprar, i amb el que s'aconsegueix que ningú pugui emetre.

L'objectiu? Evitar la competència a la plataforma digital que encapçala l'empresa privada Telefónica.

El PP, amb l'ajut de la pinça de Izquierda Unida, va aprovar la llei de la televisió digital, en la que imposa la utilització del sistema de decodificadors multycrypt, en lloc de simulcrypt que és el que utilitza Canal Satélite des de que a finals de gener va començar les seves emissions. La decisió no tindria cap complicació si no fos que el sistema multycrypt no es troba en el mercat, mentre que l'altre és el que en aquests moments s'està utilitzant a la majoria de països europeus.

Però el tema dels decodificadors no és més que una anècdota que posa en evidència que no s'està legislant a favor dels ciutadans sinó que s'està utilitzant una majoria parlamentària

per combatre a alguns grups periodístics privats. Els enemics a batre són per una banda Prisa, editora de El País i accionista majoritària de la SER i de Canal +, al que es vol fer pagar la seva independència, i per altra banda el Grup Zeta, editor de El Periódico i propietari de la majoria d'Antena 3, al que acusa de traïció. El Partit Popular ha obert diferents fronts per intentar esbotzar aquests grups; per fer-ho, unes vegades disposa de l'ajut de CiU i altres vegades del d'Izquierda Unida.

La batalla més grotesca s'està lliurant amb el futbol. El govern s'ha tret de la màniga una Llei reguladora de les retransmissions esportives. Es converteix el futbol en un servei públic, en el mateix moment en què es vol treure aquesta qualificació a les televisions autonòmiques i locals. Vol així defensar els interessos de l'altra plataforma digital que el PP va improvisar al voltant de Telefónica, amb la que no sap què fer, però per a la qual són decisius els drets de les retransmissions futbolístiques.

El govern del PP s'ha tret la màscara centrista, en poc més d'un any ha demostrat que la seva pretensió és sotmetre a un control ferri tots els mitjans de comunicació públics i privats. La seva actuació representa un retrocés de les garanties i llibertats democràtiques.

O com diria el Jesulín del Guinyol: "Eh como un toro afeitao que hay que devolvé a lo corrale"

A. E.

El racó d'Internet

TELEFÓNICA, EL NEGOCIO DE LA RED

Que Internet también puede ser un negocio, empieza ya a no ser noticia. De hecho, despejar esta incógnita ha sido la causa de no pocos encuentros, foros y jornadas informativas dirigidas a profesionales y empresarios de nuestro país. Constatada la existencia de plusvalías con el uso de la Red, ha empezado una carrera desenfadada por copar posiciones de ventaja ante lo que pasará.

La guerra declarada desde el gobierno del PP al grupo Prisa por la televisión digital puede quedar en anécdota, pese a su gravedad, si los rumores y las filtraciones que han aparecido en algunos medios de comunicación, sobre los planes de Telefónica relacionados con el desarrollo de Internet en España, acaban confirmando.

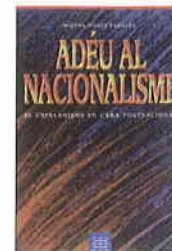
Dos hechos a tener en cuenta: el gobierno autoriza a Telefónica a incrementar un 10% las llamadas urbanas (éstas representan el 80% de su facturación total y una parte muy importante del tipo de llamada que se utiliza para acceder a Internet) y Telefónica anuncia su alianza con BT, la compañía de telecomunicaciones MCI y Portugal Telecom, gracias a lo cual pasa a convertirse en la segunda operadora de telecomunicaciones del mundo. El complemento: Luis A. Fernández Hermana, director de en.red.ando., alerta en un reciente editorial de esta publicación, sobre el presumible intento de Telefónica de situar su Infovía como el centro obligado del comercio electrónico en nuestro país y como paso previo para acceder a Internet, si el acceso a la Red quiere hacerse sin tener que abonar una tarifa de teléfono descaradamente abusiva. Si los actuales proveedores de acceso a Internet ya cuentan con serias dificultades para seguir ofreciendo sus servicios, lo que se les avecina puede ser el final.

De otros usos y "negocios" en Internet, los que tienen que ver con redes de cooperación, comunidades ciudadanas, democracia electrónica y del desarrollo de la sociedad de la información, han hablado y siguen hablando, Artur Serra, Luis A. Fernández Hermana, Vicent Partal, Antoni Esteve, entre otros muchos. Es el sentido más humano de la Red, y alguien tendrá que decirle a Telefónica que este sí es el gran negocio: el que va a dar como resultado que todos ganemos.

Vicenç Badenes

LECTURA

per Jaume Sobrequés

Miquel Porta Perales, "Adéu al nacionalisme". Barcelona, Thassàlia, 1997.

Aquest llibre constitueix una suggerent i provocativa reflexió sobre el nacionalisme en general i sobre el nacionalisme català en particular. L'autor defensa la idea que s'ha de superar el període històric del nacionalisme per entrar en el del postnacionalisme. És interessant la part del llibre destinada a analitzar els diversos conceptes de nació i les diverses escoles nacionalistes. Porta Perales dedica una part important del seu llibre a relativitzar diversos conceptes que han servit de base al pensament i

a la pràctica nacionalista catalana: la identitat cultural, el victimisme i l'autodeterminació. El dur llegat antinacionalista de l'autor l'obliguen a afirmar que "l'adéu al nacionalisme i l'aposta per la nació-poble pre/postnacional no impliquen ni la desaparició de Catalunya ni l'evaporació de la identitat (identitats) catalana ni el menysteniment dels interessos dels ciutadans catalans (i no catalans) que viuen a Catalunya". El llibre es completa amb una breu anàlisi sobre el tipus de pensament nacionalista o catalanista d'un seguit de personatges de la vida política i cultural catalana, entre els quals figuren Max Cahner, Carod Rovira, Duran i Lleida, Joan M. Pujals, Vidal-Quadras, Bru de Sala, Antoni Castells, Pasqual Maragall, Baltasar Porcel o Vicenç Villatoro, entre d'altres.

Ernest Lluch, "La Catalunya vençuda del segle XVIII: Foscors i clarors de la Il·lustració". Barcelona, Edicions 62, 1996.

El professor Ernest Lluch, especialista en temes històrics relacionats amb el pensament econòmic català del segle XVIII i la primera meitat del segle XIX, fa en aquest llibre una complexa reflexió sobre diverses manifestacions culturals, erudites i de pensament de la Il·lustració catalana del set-cents. Per a Lluch, més

enllà de la patacada política que representà la instauració de la Nova Planta borbònica a partir del 1714, el segle XVIII ha deixat un important llegat cultural que massa sovint ha estat menystingut o poc considerat. Una anàlisi bastant minuciosa de l'obra i del pensament de determinats personatges o institucions culturals permet rastrejar un corrent catalanista que sovint s'expressava en castellà i que nodrí, a la centúria següent, l'arrencada de diverses manifestacions de la Renaixença. Sota un embolcall erudit, el llibre d'Ernest Lluch és un bon instrument per a la reflexió del passat col·lectiu.

"Crisi de la política. Algunes propostes per enfortir la democràcia". Coordinació: Joaquim Colominas i Ferran Trias Fargas, 1997.

El llibre, destinat a reflexionar sobre la crisi que pateix -arreu el món democràtic- la política i la imatge dels polítics, té tres parts ben diferenciades. La primera és una síntesi redactada pel coordinador de l'obra sobre el sistema democràtic ideal i sobre els déficits de la nostra democràcia (renovació dels partits i del sistema electoral, vitalització del Parlament, paper dels mitjans de comunicació, implicació dels ciutadans a la vida política, etc.). La segona part conté els textos del seminari organitzat l'estiu de 1996 per la Fundació Trias Fargas, en el qual actuaren com a ponents Miquel Caminal, Salvador Giner, Andreu Claret i

Victòria Camps. I, finalment, la darrera part del llibre conté les respostes que diversos polítics, escriptors i professors universitaris de tot l'arc parlamentari català feren a diverses preguntes relacionades amb la crisi de la política, amb les mesures proposades per a augmentar el prestigi dels polítics i de la política, com la necessitat d'apropar la societat política i la societat civil, amb la possible limitació dels mandats i les mesures institucionals necessàries per millorar el funcionament del sistema democràtic. Entre les vint-i-nou persones que contesten al qüestionari hi figuren Joaquim Nadal, Antoni Dalmau, Rafael Ribó, Ignasi Riera, Joan Subirats, Eulàlia Vintró, Heribert Barrera, Josep Bargalló, Ramon Espasa, Magda Oranich, Joan Rigol, Josep Cuní, Joan Guitart, Joaquim Molins, Pere Esteve, Vicenç Villatoro, Joaquim Ferrer i Xavier Bru de Sala. En conjunt es tracta d'un llibre de gran interès i que pot servir de punt de partida per una aproximació al tema.

ART

"OFF Barcelona". Ignasi Riera, Miquel Roa, Jordi Rocosa i Ricard Vaccaro. Palau Robert.

Un homenatge a la perifèria de Barcelona en el seu terç de segle de vida, que ha estat el de la transformació social més important de la història de Catalunya, de quatre creatius de diferents procedències i professions: escriptor, arquitecte, enginyer cultural i pintor respectivament.

És l'experiència viscuda de les mobilitzacions sindicals, les explosions socials, els projectes utòpics, les iniciatives culturals d'una comarca, el Baix Llobregat, que s'ha bellugat a favor d'un futur més digne, tant contra el franquisme com en la democràcia.

Jaume MARZAL CANÓS. "El otro de sí". Ha expuesto en el Euskal Etxea, Centre Cultural de Barcelona (Placeta Montcada, 1-3)

Jaume Marzal Canós (Moncófar, Castellón, 1946) puede considerarse representativo de la cultura del cómic producida en Barcelona desde la transición. Reciclado hacia la pintura, sus temas y sus pasiones siguen siendo las mismas que le curtieron como ilustrador gráfico: la historia, nuestra historia, la mitología y el gusto por la luz mediterránea y la cultura árabe.

Albert Boadella:

“ José María Aznar no dóna més que per fer un esquetx ”

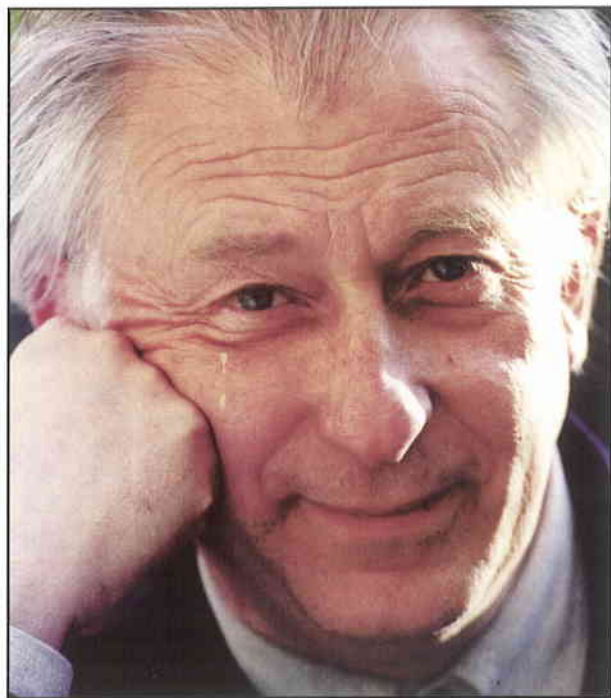
L'Albert enganya. Darrera les seves astracanades s'amaga una línia de pensament profund, reflexiu. Com el genial Aristòfanes, que es reia de Cleó, Eurípides i Sócrates, que clamava contra la dèria anti Esparta i que satiritzava el mateix Dionisi, déu del teatre, aquest comediant inspira els seus muntatges a l'entorn d'autoritats i “lobbies” que mouen les coses en aquest país. Potser com a l'antiga Grècia, la sàtira de l'Albert és el millor certificat de normalitat. La seva història de glòria començà ara fa vint anys, amb l'estrena de *La Torna*, una obra sobre els ajusticiaments del polonès Heinz Chez i del català Puig Antich, que el portà a la Model primer i a Perpinyà després.

Com recordes aquells moments de *La Torna*?

Doncs extremadament divertits perquè signifiquen una anècdota dins de la història de la meva professió i del teatre en general. No semblava possible que en l'Europa de les democràcies pogués passar una cosa semblant, més propi de bastants segles anteriors, això d'un consell de guerra per uns comedians. Va ser fantàstic, quant a la vinculació a la meva època. És el millor homenatge que em podien fer i va venir de part dels militars. Des del punt de vista personal no va ser gens agradable trobar-se a la presó quan ja havien desaparegut els presos polítics i només existien els presos comuns. I, a més, ningú volia la meva causa perquè no entrava dins el consens de la transició. És com si jo hagués optat per la ruptura i els altres per la transició. La situació era molt delicada per defensar-me.

Diuen, però, que la teva companyia i les obres d'aquell temps, com *La Torna*, *M-7 Catalunya* i més tard *Teledeum*, van jugar un paper clau a la transició.

Vam jugar el paper que correspon als artistes, que han d'estar al marge de les normes i de la moral que imposa un país. Sense això no s'hauria fet la Venus de Velázquez, en un moment on manava la Inquisició. Per tant, l'artista ha d'estar sempre al marge del que significa la transgressió d'aquestes normes i crec que nosaltres hem contribuït en aquesta

▶ Albert Boadella

qüestió, quasi bé diria que ecològicament i socialment. És important que hi hagi unes veus que no estiguin enquadrades dins d'uns contextos socials de consens. Desgraciadament, en els últims temps tothom ha mirat de col·locar-se sota les formes de poder establertes de l'Administració.

Parles de col·legues que com tu mateix van contribuir a la normalitat d'aquest país?

Sí, sí, a través del món de l'ajut públic hi ha hagut una mena d'autocastigació, moltes vegades voluntària. Jo sempre insisteixo que, en principi, el món de la política no sempre coacciona el creador, però sovint aquest s'autocoacciona per-

què no li perilli el pa.

Com es manifesta la coacció a Joglars?

Més que ingerències hi ha hagut un boicot fenomenal al que ha estat el treball de Joglars. Un boicot que prové de la dreta conser-

“ Hi ha hagut un boicot fenomenal al treball de Joglars per part de la dreta conservadora catalana ”

vadora catalana que ha estat amb nosaltres d'un sectarisme increïble. Primer van posar en dubte la qualitat. Quan això, pels nivells de públic, no ha estat possible, han boicotejat la nostra feina. Quan fa poc Jordi Pujol deia, en unes declaracions públiques, que ells no eren sectaris ja que ell havia donat ordres al Conseller de Cultura perquè donés llum verda al projecte Pla, en el Centre Dramàtic, reconeixia implícitament que fins a aquell moment se m'havia tingut vetat. Ell mateix es va descobrir.

Demostra l'èxit d'*Ubú President*, amb 350 representacions i més de 300.000 espectadors, que el públic continua demanant espectacles satírics i irreverents vers els personatges públics? Demostra clarament que hi ha un interès real per un teatre que respiri aire

fresc i llibertat i, fins i tot, una certa mala educació vers els estaments públics. Això és una cosa higiènica. Els grecs ho tenien molt clar, tot i que posteriorment aquesta tradició moltes vegades s'ha perdut, fins i tot en democràcies.

Ja que parlem d'*Ubú*. És veritat Albert que el President Pujol va anar disfressat a veure l'obra?

No, no, això no és cert. El senyor Pujol no pot aguantar mai a la vida un *Ubú President*, per això l'hi vaig fer. Igual algun Mortadelo li va gravar un vídeo, però ho desconec. De totes maneres, ell va reconèixer un dia que l'hi havien explicat molt bé i com que no era masoquista no hi va anar. Trobo que va ser una explicació raonable. Si jo fos polític no hi aniria probablement. És optatiu.

Per al 18 de setembre heu anunciat l'estrena al Romea d'un nou muntatge sobre Josep Pla. Continuareu amb la vostra línia inconfundible?

El projecte Pla no és un projecte de combat. El que passa és que a les nostres mans serà més combatiu del que normalment pot donar de si, tot i que bé, Pla era un lliurepensador i la seva llibertat de pensament ja ens donaria molts aspectes transgressors. No solament això sinó que encarar Pla en aquest país és descobrir una classe dominant durant el franquisme, amb aspectes interessants i polèmics que tractarem de

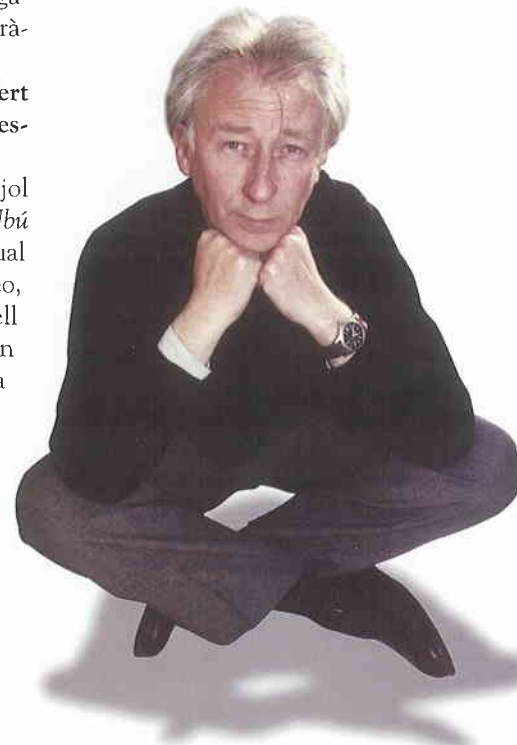

▶ Narcís Serra i Albert Boadella van coincidir a la seu del PSC

col·locar a l'obra. El que no farem és recitar, fer de rapsodes de Pla.

Amb un govern de dretes a Madrid es podria revifar el teatre que tu promous? Podria ser, però la gent de la meva professió s'ha col·locat en un camí molt complicat, amb una vinculació excessiva

a l'Administració pública. I això crea una mena de complex de vasallatge davant de qui paga. Fa falta a Catalunya un debat profund sobre la cultura i el seu

finançament perquè els polítics han de veure allà on incideixen de manera positiva i on ho fan de manera molt perillosa pel que pot representar de dirigisme estètic, polític... i veure què passa amb el diner públic. Ara els greuges comparatius comencen a ser escandalosos.

Per a quan la Creu de Sant Jordi?

Mentre sigui la de Sant Jordi Pujol és difícil. Tampoc és... home sí, per l'esquella que estalviaràs a la família. Aquests honors no em fan una il·lusió especial. Més aviat em comprometen. L'únic que vull són les mateixes oportunitats, que em donin feina, que la companyia no tingui

terrenys vetats. El risc ja me'l marcaré jo, no cal que ho faci l'Administració com ha fet fins ara.

Com definiries la política teatral de la Generalitat en aquests moments?

Fa una política, més que d'aparador, diguem-ne que de gran superfície comer-

cial a través del Teatre Nacional. Inverteix el seu pressupost en això perquè és una monomania personal. Tota la resta és residual i simplement volen passar a la història amb aquesta baluerna de la plaça de les Glòries. Pujol sap que el teatre pot ser una cosa molt domada, molt pacífica i, fins i tot, molt prestigiosa, o bé una cosa molt empenyadora. Creus que la gent està cansada del senyor Pujol?

Jo porto comptabilitzades unes 25.000 aparicions a TV3 des que és president. Una persona que abusa d'aquesta manera provoca saturació. Ell mateix s'ha saturat. Hi ha hagut un cansament per excés d'imatge, una sensació d'excés per part del ciutadà. A més, no apareix amb discreció sinó que diu pràcticament com han de fer pipí els catalans. El problema és que el senyor Pujol ha instaurat un sistema en el qual hi ha mig país que directament o indirectament depèn del fet que ell estigui a la Generalitat i això és un fet que s'ha de tenir en compte perquè hi ha moltes adhesions de butxaca.

Diuen les enquestes, però, que l'opció socialista tindrà encara més adhesions. Jo estaria encantat que així fos, encara que hi ha molta gent que opina que si treuen a Pujol jo tindré un disgust. Sigui qui sigui, el nou president haurà d'estar interessadíssim que jo li faci una altra obra. Aquest interès l'ha de tenir. I a més, l'esquerra està obligada per mandat històric a encaixar la crítica millor que la dreta.

Albert, quan et tornarem a veure a la televisió pública?

És evident que serà difícil, però ja m'agrada aquesta situació. Em fan un honor. Seria pitjor que tothom em demanés coses i m'omplissin de premis. Em quedaria molt acollonit. Determinats premis són pitjors que si el metge et digués que et queden 15 dies de vida. No ho desitjo això. Estic contentíssim amb les dificultats que he patit i no sé si sense elles hauria treballat igual.

Després de Pla, què? Heu pensat potser en un altre personatge que viu a Madrid?

No un altre, en tinc molts a Madrid. El problema de José María Aznar és que no dóna per a una obra, dóna per un “esquetx” i per això el senyor Pujol hauria d'estar content ja que l'he passat a la posteritat amb l'*Ubú*. L'Aznar dóna per a guinyol del Canal Plus com a màxim.

El laborismo británico entierra 18 años de 'revolución' ultraconservadora

Las previsiones se cumplieron. El laborismo británico, capitaneado por Tony Blair, superó los vaticinios más optimistas y enterró sin paliativos la revolución ultraconservadora, que impuso hace 18 años, Margaret Thatcher, la dama de hierro.

Los más de 250 escaños de diferencia entre laboristas y conservadores no sólo suponen el mayor triunfo del socialismo británico en toda su historia, son también el símbolo del fin de una ideología ultraliberal, que había llegado a creer en la inmortalidad. La receta económica del crecimiento a costa de las clases más desfavorecidas e incluso de las clases medias; del desarrollo económico a costa de arrinconar o privatizar los servicios públicos como la sanidad o la educación, se ha revelado como un espejismo, prolongado y duro, pero un espejismo al fin y al cabo.

La amplia mayoría conseguida es el mayor triunfo del socialismo británico en toda su historia

Los portavoces del pensamiento único insistirán en que Tony Blair ha triunfado porque ha promovido un Nuevo Laborismo descafeinado, porque ha convertido su figura y su partido en máquinas de ganar elecciones, o porque la campaña ha adquirido los tintes de vacío ideológico que adopta en los Estados Unidos.

Estos mismos analistas añadirán que Blair ha

► Tony Blair

derrotado tan claramente a los conservadores porque estaban divididos entre europeístas y euroescépticos, porque los escándalos los minaron o porque John

Major fue siempre un líder gris.

Pero ninguno de estos argumentos basta para explicar la formidable dimensión del triunfo laborista. Aunque se ha tratado de presentar a Tony Blair como una copia barata de Margaret Thatcher, detrás de este político se esconde algo más que la etiqueta "Nuevo Laborismo" (como sinónimo de ideología light); detrás de Blair existe un programa que quiere resucitar el Estado del bienestar en Gran Bretaña, que tiene la voluntad de recuperar los servicios públicos, que está empeñado en reducir las diferencias abismales que separan a ricos y pobres en el Reino Unido.

Detrás de Blair hay un programa que quiere resucitar el Estado del bienestar en Gran Bretaña

El laborismo ha triunfado porque ha conseguido ilusionar con la propuesta de un cambio desde la moderación, sin romper las amarras con la izquierda del partido, que estará representada por el vicepresidente del gobierno John Prescott.

Como recordaba Raimon Obiols en la noche electoral británica, parte del legado de Thatcher está también en haber

convertido a Gran Bretaña en uno de los países del mundo en que las diferencias entre clases han aumentado de manera más dramática.

Blair ha enterrado a los conservadores en el Parlamento; ahora le toca enterrar el ultraliberalismo con una política socialdemócrata, que luche contra la fractura social y las desigualdades provocadas por las casi dos décadas de gobierno conservador.

